

தெய்வகம்

பங்குனி 1994

விலை: 15/-

(28)

திரயகம்

புதிய ஜனநாயகம்
புதிய வாழ்வு
புதிய நாகரிகம்

25- 03- 1994

இதழ்: 28

மரமும் கொடியும்

மாச் 8 சர்வதேசப் பெண்கள் தினமாகும். ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உள்ளான அனைத்துப் பெண்களும் தமது உரிமைகளை முன்னிறுத்தும் சர்வதேசத் தினமாக இதனை நினைவு கூர்ந்து வருகிறார்கள்.

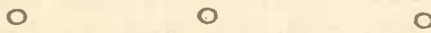
மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பின்தங்கிய பொருளாதார கலாச்சார நிலைமைகள் பெண் ஒடுக்குமுறையின் நிலைக்களன்களாக இருந்து வருகின்றன. சமூகதாய உழைப்பில் ஆண்களும் பெண்களும் சம பங்களிகள் என்னும் பொது நிலை மறுக்கப்படுகின்ற சூழல் தொடருகின்றது. இதனால் பெண்களின் ஊதியமற்ற குடும்ப உழைப்பின் பெறுமதி உரிய கணிப்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. முழுமையாக நோக்கின் பால் ஒடுக்குமுறையானது வர்க்க, இன, சாதி, மத, நிறம் போன்ற சமூக ஒடுக்கு முறை-என பின்னிப் பிணைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றது.

பெண்களைக் கொடிகளாகவும் ஆண்கள் அக் கொடிகளைத் தாங்கி நிற்கவேண்டிய மரங்களாகவும் கருதுகின்ற பழைய நிலப் பிரபுத்துவ காலச் சிந்தனை மரபு நமது சூழலில் தொடரப்படுகின்றது. இது போன்ற பழமைவாதப் போக்குகளால் மூன்றெடுக்கப்படும் பெண் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் பெண்கள் விழிப்படைந்து போராட முன்வர வேண்டும். அதேவேளை பால் ஒடுக்குமுறையின் மனித நேயமற்ற போக்கினை எதிர்த்துப் போராடுவதில் ஆண்களும் தமது முழு ஒத்துழைப்பினை வழங்க வேண்டும். இறுதியில் பால் ஒடுக்குமுறை உள்ளிட்ட அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் முடிவு கட்டி புதிய வாழ்வு, புதிய கலாச்சாரம், ஆகியவற்றைக் கட்டியெழுப்பும் பாதையில் ஆண் பெண் சமத்துவத்தையும் சமூக நீதியையும் நிலை நாட்டிக்கொள்ள முடியும்.

தேசிய இனப்பிரச்சனை சார்பான யுத்த சூழல் நீடிக்கின்றது. யுத்த நிறுத்தம், ஷிச்சுவார்த்தை, — அரசியல் தீர்வு முயற்சிக்குத் தயார் என்னும் தமது நிலைமை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகளில் விடுத்தலைப் புலிள் இயக்கம் நெரிவித்துள்ளது. ஆனால் ஆளுவோர் அதனைச் செவிமடுக்கத் தயாராக இல்லை. இராணுவத் தீர்வுக்கே கங்கணம் கட்டி நிற்கின்றனர். கிழக்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிய தமது இராணுவ — அரசியல் தந்திரோபாயத்தை செயலாக்குவதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். கிழக்கில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல் நடவடிக்கை நடாத்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சர்வசன வாக்கெடுப்பு நடாத்த முயற்சிகள் இடம்பெறுகின்றன. அதேவேளை வடக்கைத் தனிமைப்படுத்தி பாரிய இராணுவத் தாக்குதலுக்கு ஆயத்தங்கள் நடைபெறுகின்றன.

இத்தகைய சூழலிலேயே மரமும் கொடியும் உவமையை உதிர்த்துள்ளார் ஜனாதிபதி விஜயநகர. பெரும் தேசிய இனத்தை மரமாகவும் அதில் பற்றிப் படரவேண்டிய கொடிகளே ஏனைய தேசிய இனங்கள் என்றும் கூறுகிறார். இக் கருத்து பேரினவாதச் சிந்தனை ஊற்றில் இருந்து காந்த ஒன்றையாதும். இதுபோன்ற மோசமான கருத்துக்கள் வன்மையாக எதிர்க்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கள் கொடிகளோ அன்றிச் செடிகளோ அல்லர். அவை தனித்துவமான மரங்கள்தான். இது தொடர்ந்தும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது புறமொதுக்கப்படுமானால் இத் தனிமரங்கள் தங்களின் தனித்துவங்களை தகவமைத்து, தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்வது தவிர்க்க முடியாத வாய்ப்புத் தேவையாகி நிற்காத வரையில் தடுக்க முடியாது

ஆசிரியர் குழு

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின்
அழைப்பை ஏற்று இலங்கையில்
இலக்கியச் சுற்றுலா மேற்கொண்டிருக்கும்
சுபமங்களா ஆசிரியர்

கோமல் சுவாமிநாதன்

அவர்களை

தாயகம் உவகையுடன் வரவேற்கிறது.

தூசாய்த் துகளாய்

பற்றி எரிகிறது வானம்
சுற்றிய பகலவனும் கடலுட்
போய்ப் புதைந்தான்.
முற்றிய கலியின் கொடூரம்
இதுவென,
சிறிது பின்பாய்
வெள்ளிகள் சிணுங்கும்.

அலையெறியும் கடலும்
மணல் தழுவி
மீள விரையும்.
காற்றின் இசைவில்,
ஓளியின் குளிர்வில்,
இலைகள் நடம் பயிலும்
தொடராய்,
புவியின் மிசையே
சருகாய் உதிரும்.

தீயில் மெழுகாய்
உருகி உருகி அழியும் மனமும் —
கானம் பருகும் இசைஞன் போலே:

சருகாய் உதிர்கையில்,
முள்ளாய் நெருடும் நினைவலைகள்
எதையோ எதையோ நினைவுறுத்தும்.
மானிடம் உருவழிந்து சருகாய் ஆயதோ?

வானும் கடலும் உரத்தே ஒலிக்கும்.
கூவி,

செவியதிர,

இதை உரைக்கும்.

கொலைஞர் கொடும் செயலால்

உருவழிந்தது மானிடமும்

இதை நீயும் அறியாயோ?

என்றெனை வினவுதல் செய்யும்.

பின்னரும் இவ்வாறே பிரியமுடன் எதை எதையோ
பிதற்றும்,

பித்தன் பேர்க்காய்!

தூக்கமா கண்மணி!

வாட் கொண்டு இருட் பகைஞரை

வடிவெலாம்

தூசாய்த் துகளாய் தொலைப்போம்.

வாராயோ நீயும்?

கனலாக தின்றாள்

✽ வித்யா

அவளை அவன் அடித்தான்
ஆ... ஊ... என அலறி
நோவில் அவள் துடித்தாள்.

கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்
காலில் விழுந்தழுதாள்
கைப்பிரம்பு ஓயும்வரை
கையோட விண்வை அவன்.

வைக்குமிடத்தில்தான்
உனை வைக்க வேண்டுமென
பல்லை நெரித்து
பயமுறுத்தல் பல செய்தான்.

விக்கி அழுதாள்
விதியோ வென நொந்தாள்
வேதனைகள் தீரவழி
வேறிலையோ
என் நிரந்தாள்.

காலை முத விரவுவரை
கையோடா தவளுழைத்தும்
கணக்கில் வரா உழைப்பின்
காரணத்தைக் கண்டறிந்தாள்.

தேனென்றும் மாநென்றும்
தெய்வமென்றும் போற்றுவது
பொய்யுரைகள் வெற்றுப்
புகளுரைகளென அறிந்தாள்.

பொற்றாலியோடு
பூணாபரண மெல்லாம்
தைக்கின்ற முள்ளுத்
தனையாக எண்ணிநின்றாள்.

அம்மா பட்ட அடி
அவளாச்சி பட்ட உதை
அண்டை அயற் பெண்கள்
பட்டுவரும் அவலங்கள்
எல்லாமே அவள் கண்முன்
நிழலாட

ஏனடித்தாய் என்னையென
எழுந்து தலை நிமிர்ந்தாள்
கைப் பிரம்பைப் பற்றி
கனலாக அவள் நின்றாள்.

○

தலை

☞ குமுதன்

அப்பொழுதுதான் உறக் கத்திலிருந்து விழித்த குமார வேலரின் மனதில் முதல் நாள் நடந்த சம்பவங்களின் நினைவுகள் மீண்டும் எழுந்து மனச் சோர்வை ஏற்படுத்த முழங்கால் கள் இரண்டையும் கைகளால் சேர்த்துக் கட்டியபடி அப்படியே பாயில் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார். பாதிக்கு மேல் நரைத்து மார்புவரை நீண்டு விட்ட தாடியும் முதுகுவரை தொங்கும் தலைமுடியும், கூர்மையான கண்களும் ஒரு ஞானியின் தோற்றத்தை அவருக்குக் கொடுத்தது.

அறுபது வயதைத் தாண்டி விட்ட அனுபவமிக்க விவசாயியான அவருக்கு அவரது வாழ்வில் இப்படிக்கைகட்டி அமர்ந்த நாட்கள் நினைவில் இல்லை. ஓய்வாக அமரும் நேரத்திலும் ஒரு பீத்தல் கடகத்தையாடது மட்டைகட்டி பொத்திக் கொண்டே இருப்பார். மற்றவர்களோடு அன்புடனும் அக்கறையுடனும் அவர் பழகும் விதம் அந்தக் கிராமத்திலுள்ளவர்கள் அனைவரும் அவர்மீது ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

“ஐஞ்செண்டால் த்தான் ஒரு மாதிரி சமாளிக்கலாம் போலை, நிறமும் கொஞ்சம் குறைவாக் கிடக்காம்”

முதல்நாள் குமாரவேலரின் மூத்த மகள் தனத்தை பெண்பார்க்க பக்கத்து ஊரிலிருந்து சிலர் வந்திருந்தார்கள். வழமை யான ஏக்கங்கள் எதிர்பார்ப்புகளுடன் கூடிய பெண்பார்க்கும் வைபவங்கள் முடிய, தனித் தனியே கூடிக் குசுகுசுத்த பின் போலித்தனமான பல்லுக் காட்டலுடன் விடைபெற்றனர். தரகர் மட்டும் தனியே அவரை தெருப்படலைவரை அழைத்து சொன்ன வார்த்தைதான் அது.

பழைய குமார வேலராக இருந்தால் தரகருக்கும் நாலு வார்த்தை சூடாகச் சொல்லி, வந்தவர்களுக்கும் உடுப்புரியும் படி ஆர்த்தமுள்ள வார்த்தைகளால் ஏதாவது கொடுத்துத்

தான் அனுப்பிவிட்டார். கடந்த ஆறேழு மாதங்களாக சாதகக் குறிப்புடன் யாழ்ப்பாணத்து நகர்கிராமங்களெல்லாம் சையக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு அலைந்த அனுபவம் பெண்களைப் பெற்ற ஒரு தந்தைக்கு இருக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்வுடன் தலையைக் குனிந்தபடி சொன்னார்.

“...மகம் உது எங்களுக்குச் சரிப்பட்டு வராது. எங்களுக்கு ஏற்ற இடமாப் பார்”

அந்த வார்த்தையோடு திரும்பி வந்த அவரது முகத்திலிருந்தே வீட்டார் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டனர். இரவு நெடுநேராவரை உறக்கமின்றி உழன்றுவிட்டு அதிகாலையிலும் வழமையை விட நேரம் பிந்தியே எழுந்தார்.

சற்று தூரத்தில் இன்னும் உடல் தெரியாமல் போர்த்துக் கொண்டு சுருண்டு படுக்கிறந்தான் அவரது கடைசிப் பெண்தேவி. வீட்டு முற்றத்தில் பூச் செடிகளின் ஓரமாக அமர்ந்து கொண்டு மூத்த மகள் தனம் சமையல் பாத்திரங்களை விளக்கும் சத்தம் அந்த அதிகாலை அமைதியில் தெளிவாகக் கேட்டது. மேற்கு அடிவானில் மரங்களுக்கிடையே தெரியும் விடி நிலவின் நிழலில் மறைந்து தெரியும் மெல்லிய இரூளில் அவளது முதுகுப்புறம் மட்டுமே மெலிதாகத் தெரிந்தது.

இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இவள் இப்படி அவங்கரித்து நிற்க வேண்டும் என்று அவர் எண்ணியபோது அவரிடம் எழுந்த அந்த பெருமூச்சு அவரது மனவேதனையை வெளிப்படுத்தியது.

அந்த விறாந்தையில் மேசையின் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு அரிக்கன் விளக்கொளியில் ஏதோ பத்தகத்தில் ஆழ்ந்தபடி பிரகாசிக்கும் ஓணியின் முகத்தை பார்த்ததும் சோர்ந்து கிடந்த அவர் மனதில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் ஊற்று கசியதாக அவர் உணர்ந்தார்.

அவளையே ஒருகணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர் மாட்டுத் தொழுவத்தின் அருகில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆட்டின் மீது என்ற மனக் கேட்டதும் விரைவாக எழுந்து பாயை உதறிச் சுருட்டி வைத்துவிட்டு முற்றத்தில் இறங்கினார்.

“அப்பா என்ன இண்டைக்குப் பிந்திப் போனியன், அம்மா பால் கறக்கப் போட்டார்”

“அப்பாவுக்கு எங்களாவை தலை இடிதான்”

“ஏன் பிள்ளை உங்கண்டை தலையிலை போடுறியன்? உது எல்லாருக்கும் உள்ளதுதானே”

அவசரமாக முற்றத்து வேம்பில் ஒரு கிளையை வளைத்து குச்சியை முறித்து வாயிற்பெருகியபடி மாட்டுத் தொழுவத்தை

நோக்கி வேகமாக நடந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் பால் கறப்பதற்கு முன் சாணகம் அள்ளி மாட்டுத்தொழுவத்தைக் கூட்டி துப்புரவாக்கி விடும் வேலை அவருடையது. அதைச் செய்யப் பிந்திய கூற்றூணர்வ அலாது விரைவான நடையில் தெரிந்தது.

“இண்டைக்கு கனத்த நாள் போலை ... ஆடும் கத்துது”

பொன்னிறமாக மினுக்கி எடுத்த பெரிய செம்பில் விளிம்பு வரை நிறைந்துவிட்ட பாலை தழும்ப விடாமல் ஒரு கையில் தூக்கிக் கொண்டு மெதுவாக நடந்து வந்தபடி கூறினாள் அவரது மனைவி விசாலாட்சி

“போனமுறையும் ஏமாத்திப் போட்டுது. நேரத்துக்குக் கொண்டு போகவேணும்”

ஒற்றையடிப் பாதையில் விலகி வழிவிட்டபடி கூறியவர்கின்றறடியை நோக்கி நடந்தார்.

முற்றத்து வேலியில் பனிநீர் படர்ந்து பாதிவரை மலர்ந்த மல்விகை, செவ்வரத்தம் மலர்களைப் பறித்து ஒருகையில் ஏந்தியபடி ஒழுங்கையால் இறங்கி நடந்தார். அந்த ஊரின் குடிமனைகளுக்கும் வயல் வெளிகளுக்கும் நடுவே இருந்த அந்த துர்க்கை அம்மன் கோவில் அவரது வீட்டு ஒழுங்கை முகப்பில்தான் அமைந்திருந்தது.

வழமைபாக வீட்டிலுள்ள சாமி அறையோடு வழிபாட்டை

முடித்துவிடும் குமாரவேலர் விசேட தினங்களை விட வேறு நாட்களில் இப்படிச் சென்றால் ஏதோ மனக்குறையைப் போக்குவதற்குத்தான் போகிறார் என்பது அவரது வீட்டாருக்குத் தெரியும்

அங்கக் கோவில் அமைந்திருந்த ஏகாந்தமான இயற்கை அழகோடு கூடிய அந்தச் சூழல் ஒரு அமைதியையும் தெளியையும் அலுக்குள் ஏற்படுத்த துணை புரிந்தது.

சீமெந்தாலான சிறிய முன் மண்டபமும் மூலஸ்தானமும் சேர்ந்த சிறு கட்டிடமாக இருந்தாலும் கருங்கல்லைப் போன்று வர்ணம் தீட்டப்பட்டு சிற்ப வேலைகளுடன் மிக அழகாகக் காட்சி தந்தது அக் கோவில். அதற்கு மேலும் அழகூட்டுவது போல அருகில் அமைந்த தாமரைக்குளமும் காலைப் பனிப் புகாரில் மறைந்து தொலைவு வரை தெரியும் ஈரம் கசிந்த பரந்த வயல் வெளியும் பின்புலமாக அமைந்திருந்தது.

கோவில் மண்டபத்துக்குள் சென்ற குமாரவேலர் பூட்டப் பட்டிருந்த மூலஸ்தானக் கதவுப் படிகளில் மலர்களை வைத்தார். முன்புற சுவரில் ஆனாயரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய மாடத்துள் கையை விட்டு விழுதியை விரல்களால் எடுத்து நெற்றியில் பூசி வணங்கிவிட்டு கதவைப் பார்த்தபடி எதிர்ப்பு

றமாக உள்ள தூணோடு சாய்ந்து கொண்டார்.

அதற்குமுன் எப்பொழுதாவது மனச் சஞ்சலங்கள் அவருக்கு ஏற்படும் போது அங்கு வந்து சம்மாண்டமிட்டு அமர்ந்து சிறிது நேரம் சியானத்தில் இருப்பார். இரவின் சிந்தனைகள் அவருக்குள் ஏற்படுத்திய மனத்தாக்கம் அவரை இன்று அப்படி உட்கார வைத்தது.

தங்களது இளமைக் காலம் நெருக்கடிசன் குறைந்து மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்கதாகவும், தங்களது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் மிகப் பயங்கரமாக இருப்பதாகவும் அவர் உணர்ந்தார்.

அவரது உறவைப் பிரிந்து ஊரைப் பிரிந்து நகரவாசியாகி விட்ட தங்கையின் நினைவு அவர் மனதில் ஊறந்தது. அவரது தங்கையின் நவ்வாழ்வுக்காக கூந்தையார் உழைத்து வைத்த சொத்துக்கள். நிலபலன்களை விற்று வசதியான வீடு, பணம், நகை எல்லாம் கொடுத்து ஒரு உத்தியோக மாப்பிளைக்கு மணமுடித்து வைத்தார். சிறிது காலம் உறவாக இருந்தவர்கள் பின்னர் சேதனத்தால் எழுந்த சிறிய சச்சரவைச் சாட்டாக வைத்து குமாரவேலரின் வேண்டுகோளையும் மீறி, கிராமத்து வீடு வளவுகளையும் விற்றுவிட்டு நகரத்துக்குச் சென்று குடியேறி விட்டனர்.

அவருக்குத் தெரிந்த நன் பரங்கிடம் அடிக்கடி அவர்

களைப்பற்றி விசாரித்துக் கொள்வார். இரண்டு ஆண்டுகளைக் கள். நன்றாகப்படித்து வெளி நாட்டிலும், கொழும்பிலும் வேலை பார்த்தனர். அவர்களது வாழ்க்கை வசதிகள் இப்பொழுது நன்றாக உயர்ந்திருந்தது.

ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவன் அவனது சொல்லைத் தானே கேட்கவேண்டும், நாட்கள் போக உறவு சரியாகிவிடும்' என்று ஆரம்பத்தில் அவர் கருதியிருந்தார். இருபது வருடங்களாக முறிந்துபோன உறவு மீண்டும் ஒட்டவில்லை. ஆனால் அந்த வேதனையில் அவர் வளர்த்த தாடி மட்டும் இன்னும் நரைத்தபடி நீண்டு கொண்டிருந்தது.

தங்கையின் பிரிவால் அவருக்குள் ஏற்பட்ட அன்பு, பாசம் பந்தம் பற்றிய அந்த ஆத்ம விசாரணை மகளின் திருமணப் பிரச்சனையோடு மேலும் அவரிடம் வலுவடைந்தது. வாழ்க்கைபற்றி அவர் இளமை முதல் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் எல்லாம் உடைந்து விடை காணமுடியாத கேள்வியாகவே அது தொடர்வதை அவர் உணர்ந்தார்.

தங்கையின் பிரிவைப்பற்றி ஒருநாள் வேதனையுடன் அவர் கூறிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அவரது மகள் வாணி அவரைத் தேற்றுவதற்

காக ஒரு புத்தகத்திலிருந்து வாசித்துக் காட்டிய அந்த வரிகள் அவர் நினைவில் வந்தது.

...மனிதனால் படைக்கப்பட்ட பணத்தையே முதலாகக் கொண்ட இச் சமூக அமைப்பு உருவானது ஓதல் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் அப்பட்டமான தன்னலத்தைத் தவிர, அன்போ இரக்க உணர்ச்சியோ இல்லாத பணக்கொடுக்கல் வாங்கல் உறவைத் தவிர வேறு ஒட்டுமில்லை உறவுமில்லை என்றாயிற்று. அது குடும்ப உறவுகளைக் கூட வெறும் காசு பண உறவாகச் சிறுமையுறச் செய்துவிட்டது.

அந்த வரிகளை அன்று அவர் கேட்டபோது உலகின் போலித் தனங்களை பச்சையாக உரித்துக் காட்டுவதாக எண்ணி அவர் ஆச்சரியமடைந்தபோதும் அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவரது மனம் ஒப்பவில்லை. இப்பொழுது அந்த வரிகளின் அர்த்தங்கள் அவருக்கு முன்னால் ஆழமாக விரிவடைவதை உணர்ந்தார்.

எல்லைகள் வேலிகள் இல்லாமல் இரத்த உறவுகளை மதித்து வாழ்ந்த அன்பும் உறவும் கலந்த இன்பமான இளமைக் காலத்துக் கிராம வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்த்தார். வண்டில்கள் கட்டி வல்லிபுரக்கோவில், பன்றித்தலைச்சி என்றும் பொங்கல், திருவிழா என்றும் போனகாலம்... அவருக்கு முன்னால் தெரியும் அந்த வயல்களில் உறவினர்கள்

ஒவ்வொருவரிடமும் இருந்த ஒரிணை மாடுகளை ஒன்று சேர்த்து கலப்பைகள் பூட்டி உழுத நாட்கள், அவற்றை மீட்டுப் பார்க்கும் போது அவர் மனதில் எழுந்த சுகம் தொலைவில் படர்ந்திருந்த பனிப்புகாரைப்போல மறைந்து போவதை அவர் உணர்ந்தார்.

தலைப்பின்னையாக தனம் பிறந்தபோது முன்பு அதே இடத்தில் இருந்த காளிகோவிலுக்கு அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு அவரும் மனைவியும் வர "அம்மனே வந்து பிறந்திருக்கிறாள்" என்று பூசாரி உருவில் வந்து சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் அவர் கதிரால் ஒலிப்பது போல இருந்தது.

தனக்கு முன்னால் பாலினின் பளபளப்பு மங்காத சித்திர வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த பலமான அந்தக் கதவுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் தூர்க்கை அம்மன் ஆலடிக்காளி அம்மனாக இருந்த காலம் அவர் நினைவில் நிழற்படமாக மீண்டது.

இன்று கோவில் அமைந்திருக்கும் அதே இடத்தில் கொடுங்கோடையிலும் பசுமையான இலைகளுடன் பெரு நிழல்பரப்பிப் பருத்த கொப்புகள் கிளைகளுடன் விழுதுகள் ஊன்றி நின்றது ஒரு பெரிய ஆலமரம். அந்த ஆலமரத்தின் பாரிய வேர்க்களோடு சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட சிறிய பீடத்தின்மீது

மழைநீர் சிந்தாமல் அமைக்கப் பட்ட சிறிய தகரக் கொட்டகையின் கீழ்த்தான் காளி அம்மன் வீற்றிருந்தாள். அந்தக் கொட்டகையின் முன், தேங்காய் எண்ணெயில் எரியும் கண்ணாடி விளககு காற்றுக்கும் மழைக்கும் அணையாமல் விடியும்வரை நின்றெரியும்.

பூசாரி பொன்னர் அதிகாலையில் வந்து, குளத்தில் நீராடி தாமரை அலரி மலர்களைப் பறித்துவந்து காளிக்கு அர்ச்சனை செய்வார். காலையில் வயலுக்குச் செல்வோரும் குமாரவேலர் போன்று அருகாமையில் குடியிருப்போரும் அங்கு வந்து கோயிலில் தொங்கும் சிறிய ஓலைப் பட்டைக்குள் இருக்கும் வீழ்தியை எடுத்துப் பூசித் கொண்டு அர்ச்சனை செய்த பூக்களின் இதழ்களை காதில் செருகிக் கொண்டு காளியை வணங்கி தம் கருமங்களைத் தொடங்குவர்.

வெள்ளிக்கிழமை போன்ற விசேட தினங்களில் ஓங்கி எரிகின்ற கற்பூர ஒளியில் அங்கு கூடுகின்ற கிராமத்து மக்களின் முகங்களில் பயம் கலந்த பக்தி தெரியும். உடுக்கடியும் பாடலும், அந்த இசையோடு சேர்ந்து உரு ஏறி ஆடும் பூசாரி பொன்னர் கூடிநிற்கும் பக்தர்களுக்கு வீழ்தி ஏறிந்து பார்வை பார்க்கும் போது போடும் ஆவேசக் குரலும் அந்த அமைதியான கிராமத்தில் நெடுநூரம்வரை சென்றொலிக்கும்.

அறுவடைகாலம் முடிந்ததும் வரும் பொங்கலில் ஊரெல்லாம் அந்த அம்மன் கோவிலில் வெளியில் கூடிவிடும். ஆடை அலங்காரங்களுடன் ஆண்களும் பெண்களும், அடுப்பும், நெருப்பும், பொங்கற் பாணைகளுமாக அந்த தரவை வெளியெங்கும் களைகட்டி நிற்கும். ஊரிலுள்ள இளவட்டங்கள் யாவரும் சேர்ந்து மேடைபோட்டு மின்விளக்கு அலங்கர்ரங்களுடன் இரவிரவாக கூத்துக்கள் நாடகங்கள் போடுவர். அவர்களில் ஒருவராக முன்னணியில் குமாரவேலரும் நிற்பார். மறுநாள் அதிகாலை பறை மேளத்தின் பேரொலியோடு வேகங்கொள்ளும் பொன்னரின் உரு ஆட்டம் வேறு சில ஆண் பெண்களுக்கும் தொற்றிக் கொள்ள மடைவைத்தல், வழி வெட்டலோடு பொங்கல் முடிவடையும்.

இப்படி ஒரு பொங்கலில் தான் அவருக்கும் அவரது மனைவி விசாலாட்சிக்கும் இடையில் ஒரு பந்தம் ஏற்பட்டது. விறகுக் கட்டுகளை அவர் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு செல்ல முனைந்தபோது பொங்கற் பாணையில் தண்ணீரைத் தொலைவிருந்து சிரமத்துடன் சுமந்துவந்த விசாலாட்சிக்கு உதவப்போன போதுகான் பார்வைகளால் அவர்கள் ஆணைந்து கொண்டனர். வீட்டாருக்கு அரைஎது வட்டம் தேர்ந்த போது இருவருக்கும் திருமணத்தை முடித்து வைத்தனர். சீத

சிலம்பும் சிகப்பு விளக்கும்

கண்ணகியைக் கற்புத் தெய்வமாகப் படைத்து விடுகிறார் இளங்கோவடிகள். அவனைப் பத்தினித் தெய்வம் என்று பறை சாற்றுகிறார். சேர மன்னன் இமயத்தில் கல்லெடுத்து வந்து கண்ணகிக்கு கோவில் அமைக்கிறான் என்று கூறுகிறது காப்பியம். விளைவு? சிலம்புக் கதையைப் படிப்பவர்கள் மனதில் அன்றைய சமுதாயத்தின் கறையாக, பெருங்குறையாகயிருந்த பரத்தமையொழக்கத்தால் கண்ணகிக்கு ஏற்படுகிற அவலம் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு. அந்தக் கொடிய ஒழுக்கம் தீலவினாலும் பெண் மட்டும் கற்புடையவளாச இருந்துவிட்டால் போதும் அவள் பெருமைக்குரியவளாக ஆகிவிட முடியும் என்று உணர்த்துவதாக அமைந்து விடுகிறது. எனவே பரத்தமையொழிப்பு என்பது திசை திரும்பி விடுகிறது.

நன்றி: பத்தினித் தெய்வங்களும் பரத்தையர் வீதிகளும்

னம் என்ற பேச்சே அங்கு எழவில்லை.

இன்று அவர் தன் மகளின் திருமணத்துக்காக அலைகின்ற நிலை ஏன் வந்தது என்று எண்ணிப் பார்த்தார். இருபது வருடங்களுக்குள் அந்த ஊரில் ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்கள் அவர் மனக்கண்முன் வந்தன. பொங்கல் திருவிழாவில் சதிர்க்கச்சேரி, சின்னமேளம் என்றிருந்த நிலையை மாற்றி கூத்து, நாடகம், கதாப்பிரசங்கம் என்ற நிலைக்குக் கொண்டுவருவதில் முன்னின்ற குமாரவேலர் மாற்றங்களை விரும்பாத ஒருவராக இருந்ததில்லை.

ஊரில் உள்ள சில வசதி படைத்தவர்கள் நகர்ப்புறத்தை நோக்கியும் நகரில் உள்ள சிலர்யப்பட்டு அழகாகத்தான் இருந்

கிராமத்தை நோக்கியும் நகர்ந்த போது குலைந்துபோன அந்தக் கிராமத்து பழைய நடைமுறைகள் பழக்க வழக்கங்களை விட்டுடொழிப்பதை அவரும் விருப்பினார். அவற்றில் ஒன்றாகத்தான் ஊரில் புதிதாக குடியேறியவர்களையும் இணைத்து உருவாக்கிய கோவில் நிர்வாகசபை, பூசாரியின் எதிர்ப்பை சிறு தொகையைக் கொடுத்துச் சமாளித்துவிட்டு ஆலமரத்தைத் தறித்து கோவிலமைத்து தூர்க்கை அம்மன் என்று பெயர்மாற்றமும் செய்தது.

கருங்கல்லாலான காளிக்குப்பதிலாக பஞ்சலோகத்தில் வாரீக கப்பட்ட தூர்க்கைஅம்மன் பட்டும் பொன்னாபரணமும் அணி

தான். உடுக்கடியும் உருவாட்டமும் மறைந்து, நாதஸ்வரமும் மேளதாளமும், வேதமந்திரங்களும் அந்தக் கேள்வியில் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அபிசேகங்கள், ஆராதனைகள், சமயச் சொற்பொழிவுகள் எல்லாவற்றிலும் ஆவலோடு பங்குகொண்டு வந்த அவருக்கு அந்த இடங்கள் கூட வெறும் பண்பலமும், பகட்டும் போலித்தனங்களும் வெளிப்படும் இடங்களாக மறுவதாகத்தான் தெரிந்தது.

எவ்வளவுதான் பேசிக்கொண்டாலும், வாழ்க்கை தன் உயிர்ப்பையும் அழகையும் இழந்து மனிதர்கள் காசை அரையிற் கட்டிக் கொண்டு அலையும் விலங்குகளாக மாறுவதைக் கண்டு அவர் அருவருப்படைந்தார்.

“என்ன குமாரவேலர் கடுமையான யேசசனையிலை இருக்கிறியள்”

அப்பொழுதுதான் அவசரமாக சயிக்கிலில் வந்த சிவசாமி ஐயர் இறங்கிக் கொண்டே கேட்டார்.

“காலமை கும்பிட வந்தாப் போலை அப்பீடியே இருந்திட்டன். அவசரமா போகவேணும் ஐயா. பின்னேரம் வாறன்”

ஐயரின் தலையசைப்போடு குமாரவேலர் எழுந்து வேகமாக நடந்தார். தெருப்படலையில் அவரது மசன் வானியுடன் இருளைஞர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது தொலைவில் தெரிந்தது. அருகில் சென்றபோது

தான் சீருடை அணிந்திருந்த அவர்கள் பெண் பிள்ளைகள் என்று தெரிந்து கொண்டார்.

“என்னையா... எங்களை மறந்து போனியள் போலை கிடக்கு”

“எடி பிள்ளை நீயே... ஆளை அடையாளம் தெரியேலை ஏன் படலேக்கை நிண்டு கதைக்கிறியள்?”

“நாங்கள் போகப்போறம்”

சரி என்ற தலையசைப்புடன் விடைபெற்றவர், அவசரமாக ஆட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார். அப்பொழுதுதான் தோய்ந்துவிட்டு வந்த மூத்தமகள் தனம், சரியாக ஈரம் துவட்டாத நிலையில் பூக்களைக் கொய்துகொண்டு வந்தாள். முற்றத்தில் சதுரமாக அடுக்கப்பட்ட சீமெந்துக் கற்களுக்கு நடுவே செழிப்பாக வளர்ந்திருக்கும் துளசிச்செடிக்கு மலர்களை வைத்து முழந்தாளிட்டு வணங்கினாள்.

“தேக்தண்ணி வந்து குடிக் கலாம். நேரம் நல்லாப் போட்டுது. காசை கெதியா எடும்”

முன்கியபடி கயிற்றை இழுக்கும் ஆட்டை இழுத்துக்கொண்டு கூறினார் குமாரவேலர்.

“இந்தாங்கோ ஐம்பதுரூபா. காணுந்தானே?”

மனைவியின் அந்தக் கேள்வியுடன் கையில் வாங்கிய ஐம்பது ரூபாவை ஏதோ அர்த்தத்துடன் உற்றுப்பார்த்த அவர் வாழ்க்கைமீதே வெறுப்பைக் கொட்டிக் காறி உமிழ்ந்தார். ★

வாழ்த்தல் ஓடுபாதி தீர்ப்பு

சீர்வதேசப் பெண்கள் தினம் வருடாவருடம், மார்ச் மாதம் 3ம் திகதி உலகம் பூராவும் நினைவுகூரப்படுகின்றது. அத்துடன் பெண்களின் விடுதலை பற்றிய கோரிக்கைகளும், வற்புறுத்தல்களும் வலுப்பெற்று வருவதுடன், பெண் நிலைவாத ஆய்வுகளும் பல முனைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவை தற்காலத்தில் முனைப்புடையவையாகக் காணப்படும், ஏறத்தாழ ஒன்றேகால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பெண்கள் விடுதலை பற்றிய புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் சோஷலிச இயக்கத்தில் வேகம்பெறத் தொடங்கியமை நோக்குதற்குரியதாகும்.

—*— கௌரி

இன்று அதித பெண்நிலைவாதம், முதலாளித்துவப் பெண்நிலைவாதம், மார்க்சிய பெண்நிலைவாதம் ஆகிய மூன்று பிரதான பெண்நிலைவாத நிலைப்பாடுகளை உலகரீதியாகக் காணலாம்.

இவ்வேளையிலேயே நூற்றி இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெண் விடுதலையை சமூகப் புரட்சியுடன் மிக நெருக்கமாக ஒன்றிணைத்த ஒரு பெண் விடுதலைப் போராளியின் நினைவு நமக்கு முன் வந்து நிற்கிறது. அவர்தான் கிளாரா செர்கின் (1857 — 1933) என்னும் பொதுவுடைமைப் பெண்நிலைவாதப் போராளியாவார்.

கிளாரா தனது மாணவப் பருவத்திலேயே ஜேர்மன் சோஷலிச இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கியவர். 1881ல் ஜேர்மன் சமூக ஜனநாயகக் கட்சியில் உறுப்பினராகி தீவிர அரசியலில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக அவரும் அவரது கணவரும் ஜேர்மனியில் இருந்து நாடு கடத்தப்பட்டனர். 1889ல் பாரிஸ் நகரில் இரண்டாம் அகிலம் நிறுவும் பேராயம் நடைபெற்றபோது அதில் கலந்து கொண்ட கிளாரா பட்டாளி வர்க்கப் பெண்கள் இயக்கத்திற்கான திட்டத்தை வலியுறுத்தியும், சோஷலிசப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்புப் பற்றியும் தெளிவான கருத்துரை வழங்கினார்.

பெண்களின் விடுதலையை மிகுந்த அக்கறையுடனும், புத்தி பூர்வமாகவும் அணுகி அதற்கான கொள்கையை அன்றைய ஜேர்மன் சமூக ஜனநாயகக் கட்சியின் ஊடே முன்வைத்து சர்வதேச உழைக்கும் பெண்களினது விழிப்புணர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் வித்திட்டவர்களில் கிளாரா முதன்மையானவர். 1896ல் மேற்படி கட்சியின் பேராயத் தொடரில் அவர் ஆற்றிய உரை ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியதாகும். "பெண்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது" என்று சொல்லக்கூடிய பெண்கள் இயக்கம் எதுவும் கிடையாது. ஏனெனில் வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில் முதலாளித்துவப் பெண்கள் இயக்கமும், உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் இயக்கமுமே உள்ளன. அவற்றிற்கிடையில் உள்ள பொதுவான அம்சம் சமூக ஜனநாயகத்திற்கும், முதலாளித்துவ சமுதாயத்திற்குமிடையில் நிலவும் பொதுவான அம்சத்தை விட அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. பாட்டாளி வர்க்கப் பெண் அவளுடைய பொருளாதார சுதந்திரத்தை முயன்று பெற்றிருக்கிறாள். ஆனால் அவள் ஒரு நபர் என்ற முறையிலோ, ஒரு தனிப்பட்ட நபராக முழுமையான வாழ்க்கை வாழ்வது சாத்தியம் இல்லாது இருக்கிறது. ஒரு மனைவி மற்றும் தாய் என்ற முறையில் அவளுடைய பணிகளுக்கு அவள் முதலாளித்துவ பொருளாதார உற்பத்தியின் எச்சில் இலைகளில் வீசி எறியப்படும் சில பருக்கைகளை மாத்திரமே ஊதியமாகப் பெறுகிறாள். எனவே பாட்டாளி வர்க்கப் பெண்கள் விடுதலை இயக்கமானது முதலாளித்துவப் பெண்கள் இயக்கம் போன்று — அவளுடைய வர்க்கத்தைச் சார்ந்த ஆண்களுக்கு எதிராகப் போராடும் இயக்கமாக இருக்க முடியாது. பதிலாக அவளுடைய போராட்டத்தின் இறுதிலட்சியம் ஆண்களுக்கு எதிரான சுதந்திரமான போட்டி அல்ல. மாறாக உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் அதிகாரத்தைப் படைப்பதேயாகும். உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் தமது சொந்த வர்க்க ஆண்களுடன் தோளோடு தோள் இணைந்து நின்று முதலாளித்துவ சமுதாயத்தை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றனர். முதலாளித்துவ சுரண்டலை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து சோஷலிச சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்புவதன்மூலம் மட்டுமே பெண்களின் விடுதலை சாத்தியமாகும்.

இவ்வாறு தனது தெளிவான பெண் விடுதலைக் கருத்துக்களை முன்வைத்து அவற்றை உழைக்கும் பெண்கள் இயக்கமாகக் கட்டி யெழுப்புவதற்கு கிளாரா தனது வாழ்நாளில் போராடி வந்தார். "அனைத்து நாடுகளின் சோஷலிஸ்ட் கட்சிகளும், வயது வந்த அனைத்துப் பெண்களுக்கும் (அன்று பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படுவது முதலாளித்துவத்தால் எதிர்க்கப்பட்டது) வாக்குரிமை வேண்டும் என்று ஊக்கத்துடன் போராடக் கடமைப்பட்டுள்ளன" என்றும் "சோஷலிசப் பெண்கள், முதலாளித்துவப் பெண் நிலைவாதிகளுடன் இணையக் கூடாது. மாறாக சோஷலிச ஆண்களோடு அக்கம் பக்கமாக நின்று போராட்டத்திற்கு தலைமை

இன்றைய முதலாளித்துவ சமூகத்தில், இச் சமூக அமைப்பை நிலைநிறுத்துவதற்குரிய விழுமியங்களை உள்வாங்குபவர்களாக பிள்ளைகளை சமூக உருவாக்கம் செய்யும் சக்தியாகவும் பெண் விவங்குகிறாள். பிள்ளை வளர்ப்பு என்பது தவியே அதன் உடல் வளர்ச்சி மாத்திரமன்று; பிள்ளையின் கருத்துகள் விழுமியங்கள் என்பவற்றை நடைமுறையிலுள்ள சமூகத்துக்கு இயைக்க உருவாக்குவதில் பெண்ணின் பங்கு வலுவானது. இவ்வகையில் பல்வேறு நன்மைகளையும் இலாபங்களையும் இன்றுள்ள சமூக அமைப்புக்கு பெண்ணின் உழைப்பு நல்குகின்றது. இந்த நிலைமையைத் தொடர்ந்து பேணுவதன் மூலமே வர்க்க, பால் அசமத்துவம் நிலவும் இச்சமூக அமைப்பை நிலைநிறுத்த முடியும் என்பது இவ்வமைப்பில் அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

நன்றி: பெண்களும் தொடர்பு ஊடகங்களும்

தாங்க வேண்டும்' எனக் கூறப்பட்ட தீர்மானங்களை சர்வதேச சோஷலிசப் பெண்களின் மாநாட்டில் நிறைவேற்ற கிளாரா முன்னின்றுழைத்து வெற்றி பெற்றார்.

மேலும் 1910ம் ஆண்டில் மார்ச் 8ம் திகதியை சர்வதேசப் பெண்கள் தினமாகப் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டதிலும் கிளாரா முன்னின்று உழைத்தார். 1908ம் ஆண்டு மார்ச் 8ம் திகதி நியூ யோர்க்கில் முதலாளித்துவ வாக்குரிமை இயக்கத்திற்கு எதிராக சோஷலிச இயக்கம் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்திய மேற்படி நாள் சர்வதேச ரீதியாக சோஷலிச இயக்கங்களில் ஒரு முக்கிய நாளாகக் கருதப்படுகிறது.

இவ்வாறு சர்வதேசப் பெண்கள் தினம் பற்றியும், பெண்நிலைவாதம் — பெண்களின் விடுதலை பற்றியும் பேசப்படும்போது சில அதிதீவிர பெண்நிலைவாதிகள் என்போரும் முதலாளித்துவ (இவ்விரு பகுதியினரும் உள்ளீடாக ஒருவருக் கொருவர் உதவுபவர்களே) பெண்நிலைவாதிகளும் வரலாற்றில் மார்க்சியப் பெண்நிலைவாதிகள் வழங்கிய பங்களிப்பை இருட்டடிப்புச் செய்துவரும் சூழலிலேயே கிளாரா போன்ற மார்க்சியப் பெண் விடுதலைப் போராளிகளையும் அவர்கள் முன்வைத்த கருத்துக்களையும் இன்றைய நிலைக்கு ஏற்ப வளர்த்தெடுத்து பெண்களின் முழுமையான விடுதலைக்குரிய இயக்கத்தை விரைவுபடுத்த முன்வர வேண்டும். இதற்கான பரந்த சிந்தனையிலும், செயற்பாட்டிலும் சமூக அக்கறையும் சமுதாய மாற்றத்தின் தேவையையும் உணர்ந்த பெண்கள் துணிவுடன் செயலாற்ற தயாராக வேண்டும். ★

பரிந்துரை

✽ மலரன்னை

முன்பின் அறிமுகமில்லாத அந்தப் புதியவரின் வார்த்தைகள் என் புண்பட்ட இதயத்தை வேல்கொண்டு தாக்கியது போலிருந்தது. அவரது வேண்டுகோளை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவரது விழிகளை சந்திக்க விரும்பாத நான். எனது பார்வையைத் தூளியில் துயின்றிகொண்டிருக்கும் என் பச்சிளங் குழந்தை மீது த்ருப்பினேன்.

என்ன இது!... பொட்டுப் பொட்டாக ஒளி வெள்ளம், ஒ... இது வீட்டின் கூரை சிதைந்து போயிருப்பதன் அறிகுறியல்லவா? அப்படியென்றால்... என் இல்லறத்தின் கூரை சிதைக்கப்பட்டு இன்றுடன் இருபது நாட்கள் ஆகிவிட்டனவே!... என் சிந்தனையை அந்தப் புதியவரின் குரல் குழப்பியது.

“தம்பி! நீர் வடிவாய் யோசிச்சு ஒரு முடிவுக்கு வாரும். நான் போட்டு பிறகு வாரன்” சொன்னவர் எழுந்து போய் விட்டார்.

அவர் அப்படி கேட்டதென்ன, சந்தையில் வாங்கும் பொருளா, என்ன? என் அன்பிற்குரியவளின் உதிரத்தில் உருவாகிய என் செல்வத்தையல்லவா கேட்டுவிட்டார்.

இரண்டுங் கெட்டான் நிலை என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த நிலையை உணர இன்றுதான் அனுபவம் கிடைத்திருக்கிறது. என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலையில் அப்படியே சமைந்து போய் இருந்து விடுகிறேன்.

இருபது நாட்களுக்கு முன் இந்தக் குடிசையிலிருந்த நிம்மதியும் கலகலப்பும் எங்கோ ஓடி மறைந்து விட்டது. ஆவையீறவு முகாமிலிருந்து இராணுவத்தினர் ஏவிய ஆட்லறி ஷெல்லுக்கு என் இணையாள் மண்டை சிதறிப் பரியாகிய கோரக் காட்சியை நான் கண்ணால் கண்டு விட்ட துர்ப்பாக்கியசாலி. பச்சைக் குழந்தையைப் பரிதவிக்க விட்டுப் பாலூட்டும் அன்னையை

வள் பரலோகம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். அந்தக் கணமே பூமி பிளந்து என்னையும் விழுங்கியிருக்கக் கூடாதா? என என் மனம் பேதலிக்கிறது.

ஆழியவழைக் கிராமத்தில் அளவான வருமானத்துடன், அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நாங்கள், எதிரியின் ஆக் கிரமிப்பினாலும், அடாவடித் தனத்தினாலும் அங்கு வாழ முடியாத ஒரு நிலையில், பெரும் அவலங்களின் மத்தியில் கையில் கிடைத்ததுடன் புறப்பட்டு வந்து செம்பியன்பற்றில் ஒதுங்கிக் கொண்டோம்.

இங்கே ... இந்தச் சிறிய குடிசையில் சீவியத்தை தொடர்ந்தாலும், அதுவே எமக்கு நிறைவானதாய் அமைந்தது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாங்கள் இங்கு இடம்பெயர்ந்து வந்த போது, எங்கள் மகன் ரவிக்கு மூன்று வயது.

சொந்த நிலத்தில் பாடுபட்டு உழைத்து, உழைப்பினால் உயர்ந்தவன் நான். இங்கே அகதிகளாக வந்தபின்னர் கைவசமிருந்த தெல்லாம் கரைந்து, அன்றாட சீவியத்துக்கு உழைக்க வேண்டிய நிலை உலூவாகவே, வேறுவழியின்றி கூலிவேலைக்குப் போகத் தொடங்கினேன். என் மனைவி சாந்தி... அவள், நான் கொண்டுவந்து கொடுப்பதை எப்படியோ சமாளித்து வாழ்க்கையை நடத்தினாள். அது ஆண்ட

வனுக்கே பொறுக்கவில்லைப் போலும். அவளது அருமையை எனக்கு உணரவைத்துவிட்டாள்.

‘அப்பா! அப்பா! தங்கக்கிளையும்! அமுறா!’

ரவியின் குரல் கேட்டு நான் தூளியில் கிடந்த என் நரற்பதே நாட்கள் நிரம்பிய மகளை வாரித்துக்கொள்ளுகிறேன். நனைந்து போயிருந்த துணிகளை மாற்றி பாயில் அவளைக் கிடத்தி விட்டு பால்மாவைக் கரைக்கத் தொடங்கினேன்.

குவா! குவா! என அவள் வீரிட்டு அமுதாள். பக்கத்துக் குடிசையில் வசிக்கும் அன்னம் மாக்கா எட்டிப் பார்த்து ‘ஏன் பிள்ளை அமுகுது’ என்று கேட்கவும், நான் குழந்தையின் வாய்க்குள் சூப்பியை வைக்கவும் சரியாக இருந்தது. குழந்தை அமு வதை நிறுத்தி பாலை உறிஞ்சிக் குடிக்கத் துவங்கினாள்.

என் மனமோ குழப்பத்தில் தவித்தது. குழந்தைக்கு அடுத்த மாப்பைக்கற் எப்படி வாங்குவேன்? என்னிடம் என்ன வழி இருக்கிறது? அதே சமயம், அந்தப் புதியவரின் முகம் என் மனக் கண்முன் தோன்றி, அவரது வேண்டுகோளை நினைவூட்டியது. அவரது ஆலோசனையை ஏற்பதா? விடுவதா? என்னுள் ஒரு போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அவரது ஆலோசனைக்கேற்ப நான் எனது குழந்தையை, ஒரு

குழந்தைக்காக ஏங்கித் தவமிருக்கும் அந்தத் தம்பதிகளிடம் கொடுத்தால், என் குழந்தைக்கும் குறைவில்லாத ஒரு வாழ்வு கிட்டும். என்னவளைப் பிரிந்த கவலையை ஜீரணிக்க முடியாமல் தவிக்கும் நிலையில், நான் குழந்தையின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய படும்பாடு! அப்பப்பா! எப்படிச் சொல்வேன்.

நான் மனப்பூர்வமாக விரும்பி என் குழந்தையைக் கொடுத்துவிடலாம். அது நான் என்னைக்குச் செய்யும் துரோகமாக அமைந்துவிடுமா? அவளின் முகத்தை நான் என் குழந்தையில் காண்கிறேன். அந்த ஆறுதலும் எனக்குக் கிட்டாமல் போய் விடுமே! கடவுளே! நான் என்ன செய்வேன்.

குனிந்து என் குழந்தையின் உச்சியில் முத்தமிடுகிறேன். என் மனதில் ஒரு திருப்தி. குழந்தையை அணைத்துக் கொள்கிறேன்.

ஒருவேளை அந்த ஆண்டலுளே எனது சங்கடத்தைப் போக்க அவர்களை என்னிடம் அனுப்பியிருப்பாரோ? என்னால் நீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. சபலம் என்னை அலைக்கழித்தது.

“தம்பி! தம்பி!”

பக்கத்துக் குடிசையிலிருக்கும் அன்னம்மாக்காவின் குரல்.

“என்னக்கா!”

“ஒரு சத்தத்தையும் காணல்ல. பிள்ளை நித்திரையோ?”

கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்தவள், என்முன் அமர்ந்து கொண்டாள். குழந்தையை உற்று நோக்கியவள், ஒரு புதிருடன் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“தம்பி, நான் சொல்லுற னெண்டு கோபிக்காதே. எத்தினை நாளைக்கு நீ இப்படியே பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டோட இருக்கப் போறாய்? ஒரு தொழில் துறைக்கும் போகாமல் எப்பிடித்தான் சமாளிக்கப் போறாய்?”

“என்னக்கா செய்யிறது. எல்லாந்தான் இப்பிடிப் போச்சுதே!”

என் கண்கள் என்னையறி யாமல் பனிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. யாராவது எனக்கு பரிந்து பேச முற்பட்டால் என் கண்களைக் கட்டுப்படுத்த என்னால் முடிவதில்லை. இது என் பலவீனம்.

“அழாதே அப்பு, என்ன செய்வம். அவளுக்கும் அதுதான் விதியாப் போச்சு. இனி நீ நடந்ததுகளை மறந்திட்டுப் புத்தியாய்ச் சீவியத்தைக் கொண்டு போற வழியைப் பாக்கவேணும் கண்டியோ”

“என்னை என்னக்கா செய்யச் சொல்லுறியன்?”

“நீ மட்டும் ஒமெண்டு சொன்னியெண்டாப் போதும். நான் ஒருத்தியைப் பாத்து உனக்குச் செய்து வைக்கிறன். வாறவள் இந்தக் குஞ்சுகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுவள். நீயும் வெளிக் கிட்டுத் திரிஞ்சு உழைப்பாய்..”

“அக்கா!” என்று பதறிய நான், என் இரு கைகளாலும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டேன். “இன்னுமொருக்கால் உந்தக் கதையை என்னோடை கதைச்சுப் போடாதையுங்கோ”

“தம்பி! உன்ரை பரிதாபத்தைப் பார்த்து மனங்கேக்காமல் சொன்னன். விருப்பமில்லாட்டில் விடன். அது சரி, நீ உந்தப் பிள்ளையளையும் வைச்சுக் கொண்டு எப்பிடிச் சமாளிக்கப்போறாய்?”

“அக்கா அதுக்கு நான் ஒரு வழி கண்டு பிடிச்சிட்டன்” சற்று உற்சாகத்துடன் கூறினேன்.

“என்னப்பன் சொல்லுறாய் நீ”

சற்றுத் தடுமாறிய நான் “அக்கா! ஒரு பிள்ளையில்லாத குடும்பம் இவளைக் கொண்டு போய் வளர்க்கப் போறெண்டு வலிய வந்து கேக்கினம். அது தான் குடும்பமோ என்று யோசிக்கிறன்”

பிடரியைச் சொறிந்துகொண்டே சொன்னேன்.

“தம்பி உது நல்ல யோசினை தான். நீயும் ரவியுமெண்டால்

ஒரு மாதிரி சீவிச்சுக் கொள்ளு வியள்”

“அக்கா! அவையிட்டைக் குடுக்கவும் எனக்கு மனக்கஷ்டமாய்க் கிடக்கு. குடுக்காமலும் என்னால சமாளிக்க ஏலாதெண்டும் விளங்குது. என்னால என்னத்தைச் செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல”

நிதானமற்ற எனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட அன்னம் மாக்கா எனக்கு அறிவுரை கூறினாள்.

“தம்பி, நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை. அந்த ஆண்டவனே அவையை உன்னட்டை அனுப்பி இருக்கிறார் என்று நினைச்சுக் கொண்டு நீ சந்தோஷமாய்ப் பிள்ளையை அவையிட்டைக் குடு”

என் மனம் அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் சிறிது தெளிவடைந்தது. ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன் நான், எனது சம்மதத்தை மறுநாள் என்னைத் தேடி வந்தவரிடம் தெரிவித்து விட்டேன்.

அன்று மாலையே அந்தத் தம்பதியினர் வந்துவிட்டனர். இருவரும் எனது கால்களைத் தொட்டு வணங்கிய பிள், என் செல்வத்தை வாங்கிக் கொண்டனர்.

அவர்களது செய்கையால் நிலைகுலைந்து போகிறேன் நான்.

“அண்ணை, உங்களை நாங்கள் உயிருள்ளவரை மறக்கமாட்டம். இந்தப் பிஞ்சுக்காக நாங்கள் ஏங்கின ஏக்கம் - இண்டைக்கு உங்கடை தயவால எங்கடை மனதைக் குளிர வைச்சிட்டியள்!”

அவர்களது கண்களிலும் நீர். அதுதான் ஆனந்தக் கண்ணீரோ! . திடீரென்று தனது சட்டைப் பையினுள் கையை விட்டவர், ஒரு கவரை எடுத்து எனது கைக்குள் திணிக்க முயன்றார். இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத நான் கையை உதறிக்கொண்டேன்.

என்னை யாரோ தாக்கிவிட்டது போன்ற பிரமை எனக்கு ஏற்படவே, கண்கள் தாரை தாரையாக நீரைச் செர்ரிந்தன. உடலெங்கும் நடுக்கமெடுத்தது. குலுங்கிக் குலுங்கி என் வேதனை தீரும்வரை அழுதேன்.

எனது செய்கை அவர்களைப்

பாதித்துவிட்டது போலும். சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அவரே பேசினார்.

“அண்ணை என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. இந்த நேரத்திலை உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிடுக்குமெண்டுதான்...”

நான் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டேன்.

“தம்பி நான் என்றை குழந்தையை விற்க நினைக்கேல்ல. இந்தப் பரிமாற்றத்தால் எங்களில இரண்டு பகுதிக்குமே ஒரு நன்மை கிடைக்குது என்பதை நல்லாப் புரிஞ்சுகொண்டுதான் பிள்ளையை உங்களிட்டைத் தந்தனான்.”

விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் போய்விட்டனர். நானும் ரவியும் அவர்கள் போன திசையையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறோம். பார்வையை நீர்த்திரை மறைக்கின்றது.

❖ ஆக்கபூர்வமான வி மர்சனங்களையும்
❖ தரம்மிக்க படைப்புக்களையும்
❖ நிதிப் பங்களிப்பினையும்

இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அவை வரிடமிருந்தும் காயகம் அன்புடன் எதிர்பார்க்கின்றது.
தொடர்பு: — ஆசிரியர் குழு

க. தணிகாசலம்
15/1, மின்சார நிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

இலக்கியப் பயிலரங்குக் கட்டுரை (1)

வழமையான கோட்பாடுகள்

— முருகையன் —

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

நமது பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆசிரியர்களாக அமைகிறவர்களும் அவர்களை ஒத்த வேறு சிலரும் முற்காலத்து உரையாசிரியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று சொல்லக்கூடிய வகையிலே இலங்கி வந்தார்கள்; இப்பொழுதும் ஓரளவுக்கு அப்படித்தான் இயங்கி வருகிறார்கள். இவர்களைத்தான் இங்கு இலக்கியக் கல்வியாளர் என்று குறிப்பிடுவோம். ஐம்பதுகளின் தொடக்க காலத்தில் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையின் புத்தகங்கள் நமது பள்ளி மாணவர்களிடையே பிரபலமாய் இருந்தன. 'வீரமாநகர்' இங்கு இலக்கியப் பாட நூலாக விதிக்கப்பட்டிருந்தது. 'தமிழின்பம்,' 'சிலப் பதினாறு நூல் நயம்' என்பனவற்றையும் மாணவர்கள் விரும்பிப் படித்தார்கள். இவற்றிலே பழந்தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகள் பற்றிய செய்கிகளும், அந்த இலக்கியங்களில் வரும் தொடர்கள் விரவி, மோனையும் எதுகையும் நிரம்பிய ஒருவகை மொழி நடையும் காணப்பட்டன. இவற்றை சி. என். அண்ணாத்துரையின் 'அடுக்கு மொழி' என்பதுடன் ஒப்பிட்டும் இளைஞர் பலரும் ஆசிரியர் சிலரும் இவற்றை நயந்தார்கள்.

மு. வரதராசன், அ. ச. ஞானசம்பந்தன், ந. சுப்புரெட்டியார், நா. பார்த்தசாரதி, சாலை இளந்திரையன் முதலிய வேறு சிலரும் கூட, இலக்கியங்கள் பற்றி, அதிகம் படிப்பறிவில்லாத மக்களும் மாணவர்களும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய விதத்திலே சில புத்தகங்களை எழுதி வெளியிட்டார்கள். இது ஒரு புறமாக, ஆரிய—திராவிடப்பூசலின் வெளிப்பாடாகவும் சிறுநூல்கள் பலதோன்றின. கம்பலையும் சேக்கிழாரையும் புராணப் போக்குகளையும் கண்டிப்பதோடு, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் ஆகியவற்றைப் போற்றியும் மேற்படி புத்தகங்களிலே கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன.

மற்றொரு புறத்திலே, 'செந்தமிழ்ச் செல்வி,' 'தமிழ்ப் பொழில்,' 'செந்தமிழ்' போன்ற பருவ இதழ்களிலே, பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள், புலவர்கள் ஆகியோர், இலக்கண இலக்கியக்

கருத்துகளை விளக்கிக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தனர். இலக்கியங்களைச் சமயங்களுடன் இணைத்து நோக்குவதையே பிரதான அக்கறையாகக் கொண்ட நிறுவனங்களும் தனியாட்களும் அவ்விதமான சார்புடன் கட்டுரைகளையும் புத்தகங்களையும் எழுதினார்கள். தனித் தமிழ் மேம்பாட்டை வலியுறுத்தும் வேட்கையும், வடமொழிச் சார்பான போக்குகளைக் குறைத்து முறிக்கும் மனச் சாய்வும் அறிஞர் சிலரிடையே தலையெடுக்கலாயின. இவை அனைத்தின் விளைவாகவும் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயில்வு அதிகமாயிற்று. மாநாடுகளும் விழாக்களும் வைத்து, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களைப் பற்றி பேசுவதும், நயப்பதும் ஆராய்வதும் ஆகிய முயற்சிகள் நடைபெற்றன. பேச்சுகள் எழுத்து வடிவம் பெற்றதும் உண்டு. சிற்றிலக்கியங்கள் என்று சுட்டப்படும் பிரபந்தங்களைப் பற்றியுங்கூட மாநாடுகள் நடைபெற்றன. இவை அனைத்தின் நேர்ப்பயனாயும் பக்கவிளைவாயும் இலக்கியம் பற்றிய நூல்கள் பல தமிழில் எழுந்தன. இன்றுங்கூட இடையிடையே இவ்வித படைப்புகள் தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

இவைகளைப் 'பற்றி இலக்கியம்' என்று க. நா. சுப்பிரமணியமும், அவரைப் பின்பற்றுபவரும் நையாண்டி செய்ததுண்டு. மூல இலக்கியங்களை விமர்சனஞ் செய்ய முற்படாமல், அவற்றின் நிழலிலே நின்றபடி, வேறொரு படைப்பு முயற்சியில் இவ்வாறான புத்தகத்தை எழுதுகிறவர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள்; ஆனால் இந்த 'ஆக்கங்கள்' இரண்டாந்தரமானவை ஆகவோ, மூன்றாந்தரமானவை ஆகவோ தான் இருக்கின்றன; ஆகவே இவை குருவிச்சைகளை ஒத்தவை — இவ்வாறுதான் 'பற்றி இலக்கியங்களைக்' குறை கூறியவர்கள் கருதினார்கள்.

'பற்றி இலக்கியங்களிற்' பெரும்பாலானவை, அப்படி அமைந்து போய்விட்டதில் உண்மை உண்டு. என்றாலும் இலக்கியக் கல்வியாளரின் சில முயற்சிகள் பயனும் திறனும் பொருந்தி விளங்கின. அ. ச. ஞானசம்பந்தனின் 'இலக்கியக்கலை' ஒரு நல்ல முன்னோடி முயற்சி. இது பெரும்பாலும் பிரித்தானிய திறனாய்வு நூல்களை அடியொற்றியே எழுந்தது. அத்துடன், அத்துறையின் தொடக்க காலத்துக் கருத்துகளையே பெரிதும் எடுத்தாண்டது. என்றாலும், ஒப்பீட்டளவிலே தொன்மையான தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகளைச் சார்ந்து நின்றே தன்னுடைய உதாரண விளக்கங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் தரலாயிற்று. பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகளையும் மேலைப் புலத்தாரின் திறனாய்வுக் கருத்துகளையும் சந்திக்க வைத்தமையாலே, சில நல்ல பலன்கள் நமக்குக் கிட்டியுள்ளன. இதில் ஐயமில்லை. ஞானசம்பந்தன் போலவே சுப்புரெட்டியாரும் வரதராசனும் இந்தத் திசையிலே கணிசமான முயற்சிகளைச் செய்துள்ளார்கள்.

இலக்கியத்தை மக்களிடையே பரப்புவதிலும் இந்த இலக்கியக் கல்வியாளர்கள் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். வள்ளுவன், கம்பன், இளங்கோ என்றவாறு, புகழ் பெற்ற புலவர்கள் பற்றியே இவர்கள் பெரும்பாலும் எழுதினார்கள். சங்கப் புலவர்களையும் திருமுறை ஆசிரியர்களையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு எழுந்த நூல்களில் சில ஒரு புதுவகையான உரையாகவும் அமைந்தன. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் இலக்கிய விளக்கங்களை வரைவதிலே தனியானதொரு பாணியை வகுத்துக் கொண்டார். கதை சொல்லுவது போன்ற பேச்சு நெறிப் பாணியிலே பின்னணி விளக்கத்தை முன்வைத்து, படிப்படியாகத் தொடர்களையும் சொற்களையும் அறிமுகம் செய்து, இறுதியிலே மூலபாடத்தைக் காட்டி, ஒரு முழுமைக் காட்சியைத் தருவது அவருடைய செயல்முறையாகும்.

இலக்கியக் கல்வியாளர்கள் முயற்சிகள் முற்காலத்து உரையாசிரியர்களின் முயற்சிகளைப் பெரிதும் ஒத்தனவாகவே இருந்தன. அவர்கள் பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்துரை, விருத்தியுரை, அகலவுரை, ஆராய்ச்சியுரை என்றெல்லாம் எழுதினார்கள். 'இவர்கள்' அந்தப் பழைய வடிவங்களிலே உரை எழுதவில்லை. அதே காரியத்தைத்தான் இவர்கள் வேறொரு விதத்திலே செய்தார்கள். சிறுகட்டுரைகளின் வடிவிலோ, அல்லது சில சிறு இயல்களையப் பிரிந்து நிற்கும் புத்தகங்களாகவோ, தமது விளக்கவுரைகளையும் அறிமுகங்களையும் அமைத்துத் தந்தார்கள். இவர்களின் ஆக்கங்கள் பகுப்பாய்வு வழிவரும் தொகுப்புப் பார்வையையோ, அதன் பேறாக வரும் மதிப்பீட்டையோ சிறிதளவே கெகண்டிருந்தன என்பது உண்மையே.

அடுத்து நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்கள், சுவையாய்வுப் பார்வையை தமது கருவியாகக் கொண்டு இயங்கியவர்கள்.

சுவையாய்வுப் பார்வை என்று சொன்னதும் தென்னகத்து ரசிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரும் ஈழத்து இரசிகமணி கணக செந்திரநாதனும் நம் மனக்கண்ணின் முன்னால் வந்து நிற்கிறார்கள். இன்னும் சற்று ஊன்றி உன்னிப் பார்த்தால், வேந்தனாரும், பண்டிதர் கிருஷ்ணபிள்ளையும், பண்டிதமணி கி. கணபதிப்பிள்ளையும் நமது கவனத்துக்கு வருகிறார்கள். தென்னகத்து திசையிலிருந்தும் ஆ. முத்துசிவன், வி. ஆர். எம். செட்டியார், பி. ஸ்ரீ. ஆசார்யா, தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் முதலானவர்கள் சுவையாய்வுப் பார்வையுடன் நம்மிடம் வருகிறார்கள்.

இவர்கள் யார்? இலக்கியத் திறனாய்வு உலகில் இவர்களின் இடம் என்ன?

எங்கள் கல்வி உலகிலே பாடசாலை என்னும் நிறுவனம், நிலை யூன்றிய பின்னர், பரீட்சை வைப்பதும் வினாத்தாள் கொடுப்பதும், விடை எழுதிவிட்பதும் என்றெல்லாம் புதுவிதமான அலுவல்கள் தலையெடுத்தன. இந்த வினாக்களிடையே, பாட்டுகளுக்கு 'நயம் கூறுவது' என்னும் சங்கதி ஒன்றும் உண்டு. இதனால், பள்ளிக்கூடங்களில் இலக்கியம் பயிலும் மாணவர்கள் 'நயங்கூறுமாறு', கற்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆசிரியர் கல்லூரிகளிலே விரிவுரையாளர்கள் 'நயங்கூறுவிப்பது' பற்றிக் கற்பித்தார்கள்.

இந்த விதமான நயங்கூறும் அல்லது நயங்காணும் பயிற்சிகளின் அடியாகவே நமது இலக்கிய உலகில் இரசிகமணிகள் உருவாகினார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

கல்விக்கூடங்களில் இடம் பெறும் இந்த 'நயங்கூறல்கள்' பயனற்றவை என்றும் வறட்டுத்தனமானவை என்றும் கருதியவர் சிதம்பரநாத முதலியார்.

“நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களில் கவியைப்பற்றிப் பேசும் போது உருவத்தைவிட்டு விட்டு விஷயத்தை மட்டும் பார்க்கிறோம். அது காரணமாகவே, கவி உருவம் என்பது கொஞ்சமும் இல்லாத செய்புள்ளுகளையே கவியென்று எண்ணியும் பாராட்டியும் ஏர நேர்ந்து விட்டது. (டி. கே. சி. 1964 : 8) பள்ளிக்கூடப் படிப்பித்தலிலே குறை கண்ட ரசிகமணி போல்வேர் அதற்கு மாற்றீடான ஒரு முயற்சியாகத்தான் தமது சுவை நயப்புப்பணியை மேற்கொண்டார்கள்.

ஆனால் ஈழத்திலேயோ, பண்டிதமணியும் கணகசெந்நாதனும் பள்ளிக்கல்விக்குத் துணைபோகும் விதத்திலே தமது நயங்காட்டும் முயற்சிகளை அமைத்துக் கொண்டார்கள்.

பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, சுவை நயப்புப் பார்வையினர் எல்லாருமே தமது கட்டுரைகளைப் பேச்சு நெறி தழுவின நடையில் எழுத முயன்றார்கள். கணகசெந்திநாதன் ஒரு கட்டுரையை பின்வருமாறு தொடங்குகிறார் — “தம்பி, இது ஒரு நல்ல சுவை தமிழின் பெருமையை உயர்த்த வந்த கதை. தமிழறிந்த புலவரின் பின்னால் கரணியை அளந்த திருமால் சென்ற கதை. இன்னால் சற்று நிமிர்ந்திருந்து கேள்.” (செந்திநாகன் 1972: 61) சுவைநயப்பு நோக்கினர், பேச்சு நெறி நடையுடன் கூட, நாடகப் போக்கிலும் தமது கட்டுரைகளை அமைத்த. வசகர்களை ஈர்க்க முயன்றார்கள் அதாவது, தாம் எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியப் பகுதியைக் கட்டம் கட்டமாகத் திரைவிரித்துக் காட்டி, அதன் வாயிலாகவும் அதற்குச் சுவை கட்ட மயன்றார்கள். டி. கே. சி யும் 'பி ஸ்ரீ'யும் முறையே 'கல்கி'யிலும் 'ஆனந்த விகடன்'ிலும்

எழுதி வந்த இராமாயணத் தொடர்களிலே இந்த உத்திகளை நாம் காணலாம். இவை எல்லாம் இலக்கியப் பயில்வு அதிகமில்லாத 'பொதுவர்'களையும் வழி காட்டி அழைத்துச் சென்று ஆற்றுப் படுத்தும் முயற்சிகளே என்று கூறலாம்.

மற்றுமோர் உண்மையை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இத்தகைய சுவையையுடையவர்கள் தமது சொந்தச் சுவைப்புத் திறனை மட்டுமே, அதாவது தற்சார்பான இரசனையை மாத்திரமே அளவு கோல்களாகக் கொண்டார்கள். இவர்களின் மிகப் பெரிய பலவீனம் இதுதான். இதனாலேதான், இவர்கள் தாம் சிறந்தன என்று தெரிந்தெடுத்த சில பாட்டுக்களை வைத்துக்கொண்டு அவற்றை விளக்கி விவரிக்கவும் மெச்சிப் போற்றவும் முற்பட்டார்கள். பல வேளைகளிலே பாரிய இலக்கியமொன்றின் முழுமையையும், அவற்றின் கூறுகளினது உள்ளிணைவுகளையும் அகப் பறத்தொடர்புகளையும் ஒளிபாய்ச்சி வெளிக்கொணர்வதிலே இவர்கள் அக்கறை செலுத்தினார்கள். இவர்களின் சுவையையுடையவர்களில் ஒரு வகையான 'உதிர்ந்தனம்' இருந்தது என்றும் சொல்லலாம். இவர்கள் பெரும்பாலும் இடைக்காலப் புலவர்களின் பாடல்களிலும் இசைச் சார்பு மிகுந்த படைப்புகளிலும் தான் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

சுவையையுடைய நோக்கினர் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்ட அச்சாணியான கோட்பாடுகள் இரண்டு.

(1) 'ரஸங்கள்' சுவையிலே வரவேண்டும்;

(2) அவை பாவத்தோடு ரூபமாக வெளிவர வேண்டும்.

இந்தக் கருத்துகளுடன் 'நம்மவர்' கொள்கை, 'நம்மவர்' நம்பிக்கை 'நம்மவர்' பண்பாடு, 'நம்மவர்' கலை, 'நம்மவர்' பாணி என்றும் அடிக்கடி பேசினார்கள். இவையெல்லாம் வரையறை குன்றிய பொதுமயமான எண்ண மூட்டங்கள் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. திட்டவாட்டமான கோட்பாடுகள் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் பிறகு பிறகுதான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அரும்பியிருக்கின்றன.

புதுமைப்பித்தன், சிதம்பர ரகுநாதன், ந. பிச்சைமூர்த்தி, க. நா. சுப்பிரமணியம் போன்றோர் வழியாக முதல் முகைகள் முகங்காட்டின என்று சொல்ல வேண்டும். ரகுநாதனின் 'இலக்கிய விமரிசனம், சிறு நூலே என்றாலும் கனதியான சிந்தனைகளைக் கொண்ட முன்னோடி முயற்சியாய் விளங்கிற்று. ஐம்பதுகளின் பிற்பாதியிலே வெளியாகத் தொடங்கிய 'எழுத்து' தமிழர்களின் திற

காக்க காக்க!

— மகாநுபாவன்

ஈறுவா கராம்பு
சிப்பி சோகி வியர்பார
கதையிலே தொடங்கிய உறவு
பிறகு
மனிசரிலும் கைவைக்கும்

போன போன இடமெல்லாம்
புதுக்கடை விரித்து
இருந்தவன் பண்பாடும்
தொலையும்

வீழித்தவன் துரத்த
வீட்டுகிற ஓடியும்
வியாபாரப் புத்தி விடுமா

'புக்க'கங்களுக்கு 'கார'மாய்
புதுப்புது
சாமான் வியாபாரம் தொடரும்

எல்லாம்
சன நாயகம் காக்கத்தான் ...
காக்க காக்க
சன நாயகம் காக்க!

னாய்வுத் துறையிலே புதியதொரு விழிப்புக்குக் கட்டியும் கூறுவ
தாய் அமைந்தது. இதன் பின்னர் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள்
தனித்தனியாக ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கவை.

உசாத்துணை

- (1.) அருளம்பலவனார், பண்டிதமணி சு. : பதிற்றுப் பத்து
ஆராய்ச்சியுரை. யாழ்ப்பாணம் 1960
- (2.) சிதம்பரநாத முதலியார் டி. கே. சி. : அற்புத ரஸம்,
கோயமுத்தூர். 1964
- (3.) செந்திநாதன் கனக, : கடுக்கனும் மோதிரமும், நெல்லிம்
பழை, 1972.
- (4.) Ramanujan A. K. : The Interior Landscape, Bloom
ington and London, 1967

வித்தை ஓவியம்

ஓவியக் கலை மாமணி : க. இராசரத்தினம்

3: நமது நிலமை

முற்காலத்தில் மைக்கலேஞ்சலோ, கோயா, பொத்திசெல்வி ஃபிறா பிலிப்போலிப்பிஸ் ஆகிய மேதைகள் தங்கள் உருவங்களையும் தங்கள் கலைப்படைப்புகளில் புகுத்தி விடுவர். மைக்கலேஞ்சலோ 'பரிதாபம்' (பியற்றா) என்னும் ஈசனைச் சிலுவையிலிருந்து இறக்கும் சிற்பத்தில், தன்னை மேலே மொட்டாக்குடன் நின்று இறக்குவதில் துணை புரிபவர் போலச் செதுக்கியுள்ளார்.

கோயா 'நாலாவது சாள்ஸ் குடும்பம்' என்னும் ஓவியத்தில் இருளான டெத்தில் படிகளில் ஏறுவது போலும் சுய பிரதிமையைத் தீட்டியுள்ளார்.

ஃபிறா பிலிப்போலிப்பிஸ் என்னும் ஓவியர் 'கன்னி மேரிக்க முடி சூட்டல்' என்னும் ஓவியத்தில் தன் உருவத்தைத் தீட்டியுள்ளார். மேலும், 'மடோனாவும் சூழந்தையும்' இவ் தேவ கன்னியருடன் என்ற ஓவியத்தில் சூழந்தை கிறிஸ்துவின் முகம் தன்னுடையதாகத் தீட்டியுள்ளார்.

இவரீடம் பயிற்சி பெற்ற பொத்திசெல்வி என்பவரும் தனது பிரதிமையை தனது ஓவியங்களில் புகுத்தி விடுவது வழக்கம். 'அடொரேசன் ஒவ்த மக்கி' என்னும் ஓவியத்தில் மேரியும் சூழந்தையும் வீற்றிருக்க அவர்களைத் தரிசிக்கும் மதகுருமார், கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள், ஆகியோர் கூடியிருக்கும் சூழுவின் வலதுபுற அந்தத்தில் 'மன்னே' தன் எடுப்பான தோற்றம் தெளிவாகத் தெரியச் சுய பிரதிமையைத் தீட்டியுள்ளார். இவர் போல் பலர் இருந்திருக்கலாம், இரக்கலாம். அவர்களில் இன்னும் சிரஞ்சீவியாய் அவர்கள் நிலைத்திருக்கின்றனர்.

முன் கூறப்பட்டது போல் 'றெம்பிராண்ட்' 'கோயா' 'வேர்மிர்' 'கோகார்த்' எஸ்கிடுறெக்கோ, வான்கோலர், சோசூயின் போன்ற

தனித்துவமிக்க ஓவியர்களின் படைப்புகளுக்கு அவர்களின் கையெழுத்துத் தேவையில்லை. அவர்களின் பாணி, உத்தி அத்தனையும் அவர்களைக் காட்டி நிற்கின்றன.

இங்ஙனம் வளர்ந்த கலை புதுமை காண் நோக்குடன் சிசானே என்பவரால் சிதைக்கப்பட்டும், அவர் வழித்தோன்றலாகிய பிக்கா சோவினால் பிய்த்தும் சின்னாபின்னப்படுத்தப் பட்டது என்பதையாவரும் அறிந்திருப்பர். எமது மண்ணில் தமிழர்களுள் பிரதிமைக் கலையில் முதன்மையானவர் திரு. எஸ். ஆர். கே. என அழைக்கப்படும் சுப்பையா ராஜா கனகசபை எனும் பெரியாராவர். அவர் இக் கலைத்துறைக்குச் செய்த தொண்டு அளப்பெரியது. அவர் உருவாக்கிய சீடர்களில் 'சானா' என அழைக்கப்படும் திரு. செ. சண்முகநாதன், சாது சண்முகநாதன் ஆகிய இருவரும் மூதன்மையானவர்கள். இவர்களில் 'சானா' சென்னை அரசினர் கலை கைப் பணிக் கல்லூரியிற் பயின்று வந்தவர். இவரின் வர்ணத் தேர்வை எஸ். ஆர். கே. ஐயாவின்க்குப் படைப்பிலும் காணலாம். இருவரும் சென்னையில் ஒரே கல்லூரியில் வெவ்வேறு காலங்களில் கலை பயின்றவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர்களைக் கொடர்ந்து திரு. க. கனகசபாபதி. அ. இராசையா ஆகியோர் வந்தவர்களாவர். இவர்களைவிட பிரதிமைக் கலையில் என் மதிப்புக்கரியவர் இருவர் இருக்கனர்.

ஒருவர் அந்தோனிப்பிள்ளை தேவநாயகம். (முன்னாள் சித்திர வித்தியாதிகாரி) அடுத்தவர் எஸ். சுந்தரலிங்கம். (சிலகாலம் பலாவி ஆசிரியர் கலாசாலையில் சடமையாற்றியவர்.)

எஸ். ஆர். கே. அவர்களிடம் கலை பயின்ற தங்கள் உயர் படிப்புக்காக 'ரெக்னிக்கல் கல்லூரிக்கு' சென்றவர்கள் சிலர். இவர்களின் கல்வியில் பிரதிமைக்கலை சிறப்புறவில்லை. அங்கே கிரேக்கர், ரோமர் ஆகியோரின் சிற்பங்களின் படிச்சிற்பங்கள் (பாரிசுச் சாந்தில் படியமைக்கப்பட்டவை) இவர்கள் டார்ந்து வரைய உபயோகிக்கப்பட்டன. அதுவும் முழுநேர கற்றலாக அமையவில்லை. இதனாலேயே எஸ். ஆர். கே. யின் பிரதிமைக் கலைப்பயிர் அங்கே கருகியடிக்கப்பட்டது. இவர்களில் எம். எஸ். கந்தையாவும் ஒருவர். இவர்கள் கல்லூரியை விட்டு வெளிவந்த காலத்திற் தீட்டிய பிரதிமைகளின் வர்ணத்தைக் கவனித்தால் இந்த உண்மை தெரியும். இவர்களின் வர்ணப் பிரயோகமும் எஸ். ஆர். கே. சானா ஆகியோருடையது போன்ற செழுமையுடையதல்ல. அக்காலத்தில் ரெக்னிக்கல் கல்லூரியில் பயின்றவர்களுக்கே ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை, கொழும்பு சித்திரக் கலாசாலை ஆகிய கல்வியகங்களில் வேலைவாய்ப்புக் கிட்டியது. அக்காலத்தில் இவர்களில் தாழ்வு

மனப்பான்மை உயர்ந்து காணப்பட்டது. எதிலும் குறுக்கிட்டுத் தமது அறிபாமையை அறிவுடமையெனக் கருதி உழுவூறுதல் போன்ற செயற்பாடுகள் கூடியிருந்தன. இதனால் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்கோகலைக்கல் லூரிக்கோ செல்பவர்கள் இவர்களால் மட்டந்தட்டப்பட்டார்களேயன்றி பயன்பெற்றதில்லை. இப்படியே சித்திரகல்வி வளர்ச்சி ஆசிரியர்களுக்குக் கிடையாது போய் தேய்ந்து போனது. இக்காலத்தில் எஸ். ஆர். சேயின் கலைத் தீவிர ஆசிரியர்களைப் பயிற்சி செய்து வெளியீடுகளில் தீவிரமாக இருந்தது.

1950ல் நான் இந்தியாவில் பயிற்சி பெற்று வந்ததும் உவின்சர் கலைக் கழகத்தில் எனனை உயிரோவியம், நீர்வாண் ஓவியம் ஆகிய துறைகளுக்கு பயிற்றுனராக நியமித்தார். இதனால் எதர்ப்பு, சைசுமாரி வந்தவண்ணமிருந்தது. ஆனால் எஸ். ஆர். கே. ஐயாவும் படித்த மாணவர்களும் (பெண்கள்) நிசிந்து விடவில்லை. சரியான பதில் கொடுத்தார்கள். எஸ். ஆர். கேயின் பதிலையும் கேட்டுத் தாமே ஒதுங்கிச் சென்றுவிட்டனர். அச் செயலால் தனது பிரதிமையை, ஆளுமையை ஒளிபெற்று நல்லக்கச் செய்தார் அப்பெரியார். அக் குழுவில் என்னிடம் பயிற்சி பெற்ற மாணவர்கள் எல்லோரும் சிறப்பான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி இப்போ ஓய்வு பெற்றுவிட்டனர். எனது கலையையும் எஸ். ஆர். கேயின் நிர்வாகத் திறமையையும் மெச்சாத மாணவர்களே இல்லையெனலாம். ஏனெனில் அப்போது ஓவியக் கலையின் தாற்பரியப் முழுவதும் அவர்களால் அறியப்பட்டது.

எஸ். ஆர். கேயின் மறைவுடன் கலை பற்றிப் பேசி முன்னின்றும்மைக்கத் தகுந்த எவரும் வரவில்லை. ஆனால் அமரர் அந்தோனிப்பிள்ளை தேவநாயகம் தனது கடமையைச் செய்தாரே யொழிய தொடர்ந்து கலைக் கழகத்தை நடத்தவில்லை. நடத்த விடுவார்களா? அவரைத் தொடர்ந்து ஆ. தம்பித் துரையும் அப்படியே தேய்ந்து போக விட்டுவிட்டார்.

இப்போது சித்திர ஆசிரியராக இருக்கும் பலருக்கு கற்பித்தல் திறமை குறைவு. அவர்களால் மாணவர்களை சரியாக இனம் காணத் தெரிவதில்லை தனியாருதவி கொடுத்துத் தனித்தன்மையை வளர்க்கத் தெரியாது. அவர்கள் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் வேறே தோ புதுமைப் பயிற்சி பெறுகிறார்களாம். இன்று பாடசாலைகளில் 'உலர் பசை' உண்ணம் உபயோகத்திலிருப்பது எல்லாவோ சிறந்தது. அதில் சரியான முறையில் பயிற்சி பெற்றால் ஒரு பிள்ளை நேரடியாகத் தைல உண்ணத்தில் ஓவியம் தீட்டத் தெரிவு பெறும். ஆனால் ஆசிரியர்கள் 'தோசை சுடப்' பழக்குகின்றார்கள். 'கரிலத்தால் சோடு வரைந்தபின் உள்ளே வெள்ளை நிறத்தால் தேய்த்து ஒளிநீழல் காட்டுங்கள்' எனப் பிள்ளைகளைப்

புணிக் கிணற்றர்கள் பிள்ளைகளோ தவணைப் பரீட்சையில் புள்ளி பெறுவதற்காக அதனை ஏற்கவேண்டிய நிலைக்குள் தள்ளப்படுகின்றார்கள். இயற்கையாகவே ஓவியத்தீட்டும் நந்திறமை கொண்ட பிள்ளைகளும் தவறான வழிகாட்டலால் தனித்தன்மையை இழந்து மற்றவரைப் பின்பற்றும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட ஓவியப்பாணி ஒரு புதுமையோவியப் பாணியாம். இது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில், அதிலும் தலைநகரில் பரவியிருக்கும் ஒரு 'புதுக்கலை நோய்' அதுவும் போட்டிக்கு ஐம் பது பிள்ளைகள் ஒரு பள்ளியிலிருந்து தோற்றினால் ஐம்பது ஓவியமும் ஒரேமாதிரியிருக்கும். கடைசியாக ஒரு கறுப்பு வெளிக்கோடு வரைந்து விட்டால் ஓவியம் 'முழிக்குமாம்.'

பெரும்படியாக போட்டிக் காட்சிக்காக வரும் சித்திரங்களைத் தெரிவு செய்யும் பொழுது பிரபலமான கலண்டர் சஞ்சிகைகளில் வரும் படங்களைப் பிரதி செய்திருந்தால், அல்லது பெரும் ஓவியர்களின் ஓவியங்களைப் பிரதி செய்திருந்தால் அதை நிராகரித்தல் வேண்டும், அது செய்யப்படுவதில்லை.

பிள்ளைகளின் ஓவியங்கள் எத்தனையோ வகைப்படுத்தக் கூடிய வெவ்வேறு இயல் (இயம்) நவீர்ச்சி என்னும் அடைமொழிகளால் அழைக்கப்படும். உத்தி, பாணி ஆகியவற்றால் வேறுபட்டுக் காட்சி தரும். அவற்றை இனங்காணத் தெரிந்தவர்கள் குறைவாகவுள்ளனர். போட்டிக் காட்சிக்கெனச் சுற்று நிரும் வந்தால் அதை மதித்து மாணவர் படங்கள் வரைந்து அடிபருக் கூடாக அனுப்புவர். அங்குள்ள ஆசிரியர் மதிப்பீடு செய்பவர்களின் அபிலாசைகளை மனதில் கொண்டே படங்களைப் பிள்ளைகள் வரைய ஊக்குவர். அந்தப் படங்களோ முன் கூறப்பட்டதுபோல் 'தோசை சுடும்' பாணியிலோ, 'கரிக்கோட்டால் முழிக்கும்' பாணியிலோ தான் அமைக்கப்படும். அவை காட்சிக்குப் போனால் தெரிவு செய்பவர்களோ அதே பாணியிலுறிய மேலதிகாரிகளால், அல்லது பெரும் செல்வாக்குள்ளவர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுவர். ஓவியப் போட்டி விளம்பரம் வரும்பொழுது 'புதுமையோவியப் போட்டியென' வருவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புதுமையை வளர்க்க வேண்டும் எனக் கூறுபவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள். ஐரோப்பாவில் புதுமை புதுமையென்று கூவித்திரிந்து பின் இவையெல்லாம் புதுமையல்ல, பழமையின் திரும்பி வருகையென உணர்ந்து 'கைவிட்ட காரியமாகி' அதன் கல்லறைக்கே கடைசிச் சாந்து பூசியபின்; பழைய புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகளில் கிளித்தெடுத்த படங்களைப் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்துப் பிரதிப்படம் வரையச் சொல்வது தவறு. பெற்றாரோ தமது பின்

ளை ஓவியம் ஸ்ரீராயக் கற்கவேண்டும் என எண்ணுவதில்லை ஆனால் தவணைப் பரீட்சையில் கூடிய புள்ளிகளை எடுத்தால் முதலாவதாக வரலாம் என நினைக்கிறார்கள். இதனால் அக் கல்லூரியிலுள்ள சித்திர ஆசிரியரின் விருப்புக்கேற்பப் படம் வரைத வேண்டும். அதற்கு என்போன்றவரால் படம் சொல்லிக் கொடுத்துப் பெற்றோரை மகிழ்விக்க முடியுமா? அதிலிருந்து ஒதுங்குதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியாது.

என்னிடம் யாராவது வந்தால் "சித்திரம் கற்பதானால் வாருகன் பாடசாலை 'சிலபஸ்' சொல்லித் தாருங்கள் என்பதென்றாவரவேண்டாம்" என்பேன். போட்டிக்கு ஓவியம் சொல்லித் காருகன் எனக் கேட்டால் "என்னிடம் ஓவியத்தைக் கற்றுக்கொள்பின்பு போட்டிக்கு நீயே வரையலாம்" என்பேன். பின்பு அவர்களைக் காணக்கிடையாது. இந்த வகையில் ஓவியம் வளர்கின்றது.

புதுமையோவியர் கூறுவதென்ன, 'இயற்கையிடம் செல்லுங்கள்; அவற்றை அவதானியுங்கள்; அதன் சார்த்தை உங்கள் பான்யில் எளிமையாகப் புடையுங்கள்' என்கிறார்களே தவிர 'என்னை பின்பற்றுங்கள் நானே சர்வ வல்லமையுடையவன்; என் ஓவியங்களைச் சஞ்சிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் கண்டால் விடாதீர்கள் அப்படியே பிரதி செய்யுங்கள்; பொது மக்களுக்காக புதுமை ஓவியத்தை விளங்கிக் கொள்ளும் சக்தியில்லை எனச் செவிடுபக் கூறுகன்' என்று கூறுவதில்லையே.

'இயற்கையிடம் போங்கள்' என ஓவியர்களை மாத்திரமல்ல மற்றக் கலைஞர்களையும் தான் கூறுகின்றார்கள். இதில் பெரி உண்மையுண்டு. பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் சிறப்புறுவது உமான உலமேயங்களால். அவை இயற்கையிலிருந்தே பெறப்பட்டவையாகும். "ஒரு சிறு உதாரணம் பாருங்கள்" முன்முருக்கு எறொரு சிறுகதை. அதன் முதற்பந்தி இரண்டு வசனத்தை கொண்டது.

புதுமைப் பாணியில் புதுமைபெற எண்ணிய மேகைகள் பு வழியை நாடினர்.

1. அவர்கள் கண்ட வழிகளோ ஒருவரிலிருந்து மற்றவகை வெறுபடுத்தியது. அதனால் 2. அவை தனித் சன்மையுடையயாகத் தோன்றியதோடு, மற்ற ஓவியர்களிடமும் தாங்களும் ஓ புதிய பாணியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் எனும் ஆவலை தூண்டி, ஒரு நிலையற்ற பதற்ற நிலையை உருவாக்கிவிட்டது. எனவே நாங்களும் மற்றவர்களை (அங்கலாய்ப்பு) அடியொற்ற மல் 21ம் நூற்றாண்டுக்குரிய புதுப்பாணியைத் தனித்தன்மையுடன் தோற்றுவித்து அதன்மூலம் 'எமது பிரதிமையையும் உலகிட பிரகாசிக்கச் செய்வோம்.

அழகான என்ஹார்

அழகான எந்த ஹார்
அலங்காரம் இழந்த தேன்?
ஆரவாரம் நிறைந்த ஊர்
அமைதியாகப் போன தேன்?

வேலியெங்கும் பூ வரசு
வே ருன்றி நிலைத்திருக்க
ஓலைகளால் மறைத்த வேலி
ஓழுங்கைகளாய் நீண்டு செல்வ

வா னுயர்ந்த தென்னைகளும்
பா லொழுதும் பனைமரமும்
மா வேம்பு மரங்க ளெல்லாம்
மலர் சொரிந்து மண் மணக்க

கறுப்பன் சம்பா நெல்மணிகள்
கதிர் பரப்பும் எந்த ஹாரில்
குரக்கன் சாமிப் பயிர்களிலே
குருவியினம் கதிர் பறிக்க

குளத்தினிலே குதித்து நீந்திக்
குரலெழுப்பும் இள வட்டம்
பறித்து வந்த தர்மரையை
பார்த்து மனம் பூரிக்க

பசுமையாய் இருந்த ஊர்
பாலையாய் ஆன தேன் ?

✽ சாந்தையூரான்

மதிப்பு

எரிகட்டை இழுத்து
வயிற்றுப் பாடடைப்
போக்குபான்
இழுபட்டுக் கிடக்கிறான்
நடு வீதியிலே!

சரிந்து விட்ட
வண்டிதனை நிமிர்த்திட
இரந்து இரந்து கேட்கிறான்
வந்தவர் பலரை.

மறுத்தவர் பலர்
ஏழையவன் நிலையை
ஏளனமாய்ப் பேசினே
போயினா சிலர்

வான் வெளியில் வீமானம்
வருகுவென அறிந்தவர்
வேண்டிதல் ஏதுமின்றியே,
விழுந்துருண்டு புரண்டனர்
வீதியிலே!

✽ உதயசூரியன்

கடிகாரம் எதற்கு?

கடிகாரம் நாமெல்லாம் அழ
குக்காக, கௌரவத்துக்காக
கட்டிக் கொண்டிருக்கி
றோம். அதிலி ரக்கிற நிமிட
முள் வெள்ளைக்காரனுக்
கும், மணி முள் நமக்கும்
என்று எனக்குப் படும்.
வினாடி முள் எதுக்கு என்று
யோசித்தேன். அது ஜப்
பாஸ்காரனுக்கு.

— கி. ஆ. பெ. விஸ்வநாதம்

முதல்வ்யாபாரம்

✿ சாலி

‘டக் ... டக் ...’

“என்ன சனியன், என்ன வோ உடைச்சுப் போட்டுது போல”

“டக் டக்” சத்தம் தொடர்ந்தது.

“நடுவுக்குள்ளைதான் கேக்குது, நடு அச்சுப் போலதான். சனியன் எல்லாத்தையும் உடைக்க முந்தி வீட்டை போய்ச் சேர்ந்திட வேணும்” ஒடிக்கொண்டிருப்பவனை, இறக்கி உருட்ட வைச்சுடுமோ என்ற அந்தரம் அவனுக்கு.

“அண்ண போல்ஸ் ஒண்டு உடைஞ்சு போச்சு. என்னட்ட புதுசும் இல்ல. இப்பத்தேப் பாட்டுக்கு இருக்கிற பழசு போட்டுவிடுறன். அதோட நடு அச்சும் நல்லாத் தேஞ்சு போச்சு, அதுவும் மாத்த வேணும்”

அண்டைக்கு சயிக்கிள் திருத்திற தம்பிராசா சொன்னது போல செய்யப் போகுதோ

சத்தம் அதிகரித்தது.

“எல்லாம் புதுசா நாளைக்கு வேண்டியாங்கோ அண்ணா, நாளைக்கு மாத்தி விடுறன். இல் வாட்டி இப்பியே ஒடினீங்கள் எண்டர், ஒரு நாளைக்கு உறுட்டுவியன். அதோட சேத்து றிங்கம் மாத்த வேண்டி வரும்”

நளைக்கெண்டால் காசுக்கு எங்க போறது, எண்டாலும் மாத்தத்தான் வேணும். அவனுக்கு முன்னால் மனதினுள் நினைத்து தலையை ஆட்டினான் மகேந்திரன்.

வீட்டுக்கு வந்து சயிக்கிலை விட்டுவிட்டு சாய்மனைக் கதிரையில அமர்ந்த போது, “உவன் கடைக்காறன் தன்ர பிழைப்புக்கும் சொல்லுவான் மாத்த வேணுமெண்டு. உப்பிடி பேய்க் காட்டினால் தானே அவனுக்கும் பிழைப்பு”

அவன் நினைத்த மாதிரியே இரண்டு கீழமையா சயிக்கிள் எவ்வித சத்தமும் இன்றி, அவனைச் சும்ந்து திரிந்தது.

தம்பிராசா பேய்க்காட்டு
றான்.

மகேந்திரனும் மறந்தே
போய் விட்டான். சயிக்கிலின்
இருவாரச் சவாரியில் இப்போது
ஞாபகப்படுத்தியது சயிக்கில்.

“டொம் டொம்” ஐயோ சனி
யன் எல்லாத்தையும் உடைச்சுப்
போட்டுது போல’ இறங்கி
உருட்டினான்.

இன்னும் ஒரு மைல் தான்.
அறுந்தது அதுக்கிடேல அதுக்
கும் கோதாரி வந்திட்டுது.

முன்னால் ஒரு இளைஞ
னின் சயிக்கிள் வேகமாக இர
ண்டு கிடங்கினுள் “டொம்
டொம்” விழுந்தெழும்பி பறந்
தது.

‘உதுக்கொரு கோதாரியும்
கிடையாது. இஞ்ச பக்குவமாய்
ஒடுற எனக்குத்தான்’

ரியூட்டறி பெண் பிள்ளை
கள் சிட்டாய் சயிக்கிலில் பறக்க
பின்னால் பொடிப் பிள்ளையள்
சயிக்கிலில்...

எல்லாத்தையும் பார்த்து
தன்ர சயிக்கிலையும் பார்க்க
கினம் மண்டையைப் பிளந்தது.

“அண்ணை கணகாகம் வராது
நூற்றி இருப ரூபாதான், போல்
சுக்கும் சேர்த்து நூற்றியறுபது”

அவனுக் கென்ன தெரியும்.
ஏதோ உத்தியோகம் எண்டாப்

போல, நூற்றியறுபத பொக்கந்
றில் கொண்டுதிரியுறன் மாதிரி.

நூற்றி அறுபதுக்கு ஆரிட்
டப் போறது. ஆரிட்டப் பல்
லுக் காட்டுறது.

இன்னும் பத்து நாள் தான்
கிடக்கு கொப்பற்ற சம்பளத்
துக்க, அதுக்கிடேல ஒரு சிலோ
சீனியில் அரைக் கிலோ முடிச்
சுப் போட்டியள்’

மனுசி காலமை பிள்ளையை
வெருட்டியது. அவளிடமும்
இருக்காது. கேட்கத் தேவை
யில்லை. கேட்டால், “நீங்களும்
உங்கட பிள்ளையளும் ஒண்டு,
எண்ணுவாள்.

செல்லடிக்கிற வேகத்தில
எல்லே சமான் விலையும் கூடுது.
உத்தியோக சம்பளமும் அப்பி
டியே கூடுது’

அருகில் ஒருவன் வையர்க்க
விறுவிறுக்க தோளில் மண்ணெட்
டியுடன் நடந்து போனான்.

‘இந்தச் சயிக்கிலுக்கு கொட்
டுற நேரம் கந்தோர பக்கத்தில
வைச்சாங்கள் எண்டால், நடந்
தாவது போய்விடலாம்’

தலையில் அடிக்க வேணும்
போல, ஆருக்கு என்ன தெரியும்
ஒவ்வொருத்தன் படுற கஸ்டத்த
ஆரிட்ட போய் சொல்லுறது.

நாளைக்கு என்ன ண்டு
வேலைக்குப் போறது.

சயிச்சில என்னண்டு திருத் திறது.

“என்னண்ணை கவனியாம இருந்து விட்டு இப்ப நிக்சம் உடைச்சதோ தெரியேல” எண்டு தம்பிராசா சொல்லப் போறான்.

ஐயோ எண்டு கத்தவேணும் போல.

அழுதாப் போல தரப்போறாங்களே.

வீட்டுப் படலையும் வந்து விட்டுது.

திறக்கவும் மனமில்லை. என்ன செய்வது, ஆரிட்டைப் போய் கடன் கேட்பது. நேரம் தான் போனது. கடன் தரும் ஒரு ஆளும் வரவில்லை.

“எனப்பா உதில நிக்கிறியள், ஆரைப் பாக்கிறியள்” சொல்லிக் கொண்டு படலையடிக்க வந்தாள், மகேந்திரன் மனைவி சசிலா.

‘உன்ர கொப்பனை’ நல்ல காலம் சொல்ல வந்ததை சொல்லவில்லை.

“என்னப்பா சொல்லுங்கோவன். உள்ளுக்கை வாங்கோவன், உதிலே ஏன் நிக்கிறியள்”

சினம் அந்தரம் மனதில் குமைந்தது. எனினும் அவளிடம் அதைக் காட்டாமல் “இல்ல. இந்த சயிக்கிள் நடு அச்சு உடைச்சுப் போட்டுது போல, சத்தம் கேட்குது. புதுசு வேண்டவேணும். அதுதான் ஆரிட்ட வேண்டலாம், ஆர் கடன் தரு

வான் எண்டு யோசிக்கிறன்” கஸ்ரப்பட்டு சொன்னான்.

“அதுக்கேன் உதிலை நிக்கிறியள் உள்ளுக்கு வாங்கோவன்” சொல்லி முடித்து சிரித்தாள்.

“என்னடி சிரிக்கிறா, நான் படுற கஸ்ரம். உனக் கென்ன மாதம் மாதம் சம்பளம் எடுத்தந்து தர, வீட்டில இருந்து வாய்க் கொழுப்பு. நான் என்ன விசரன் கிசரன் எண்டு நினைச்சியோ’ பிடிச்சு மொங்கு மொங்கு எண்டு மொங்கு வேணும்.

மனதுக்குள் வந்த ஆத்திரத்தில் மனதுக்குள்ளேயே எல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டான்.

ஐயோ, நல்ல காலம் இதுறோட்டு, படலை. ஆரன் பார்த்தாலும் ஆத்திரத்தில் என்ன எல்லாத்தையும் மறக்கிறம்.

தப்பிப் பிழைத்ததில் சந்தோசம். அவனுக்கும் லேசான சிரிப்பு வந்தது எனினும் உள் மனம் சயிக்கிள் உழக்கியது. “வா வா” இப்ப என்ன செயலாம் ஆரிட்ட போனா தருவான் இருவரும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

எனினும் அவனுடைய கேள்விக்கு அவள் பதில் சொல்லாமல குசினிக்குப் போனாள்.

குறைந்து போன ஆத்திரம் திரும்பி வருவது போல இருந்தது அவனுக்கு. தேனீருடன் திரும்ப வந்தாள். நீட்டினாள். நீட்டிய படியே நிண்டாள்.

நீட்டிய கையையும் தேனீ
ரையும் தட்ட வேணும், இல்
லாட்டி வேண்டி முகத்தில ...

ஐயோ, அப்பிடிச் செய்து
விட்டது போலவே ஒரு கணம்
திகைத்துப் போனான். அவ
ளெண்டவடியா மூண்டு பிள்ளை
யளோட என்ற சம்பளத்தில சிக்
கணமா குடும்பம் நடத்திறாள்.
இல்லாட்டி ... இல் லாட்டி,
என்ன எல்லாமோ அவன் மன
தில் வந்து ஓடின.

ம் ... சனியன் சயிக்கிலால
இவ்வளவு ஆத்திரம். நினைக்க
கேவலமாய்த் தான் இருக்கு.
தம்பிராசா சொன்ன அண்டே
மாத்திரிருக்கலாம். சசிலாவிட்ட
அப்ப காசிருந்தது. அவள் தர
நான் தான் வேண்டாம் என்று
போட்டன். அதை நினைச்சுத்
தான் இப்பிடி பேசாமல் நீக்கி
றாளோ'

'அவளும் அதை நினைக்க,
நானும் கோவத்தில இருக்க
சோக்காத் தான் இருக்கும்'

தேனீரை வேண்டிக் குடித்து
முடிக்க அவளும் அருகில் இருந்
தாள். "என்ன சசிலா செய்யி
றது. நாளைக் கில்லாட்டியும்
நாளண்டைக்காவது வேலைக்கு
போக வேணும்" வருத்தத்
தோடு சொன்னான்.

"அதுக் கிப்ப ஆரிட்டப்
போப் போறியன். பொழுது
பட்டுப் போச்சு, இருக்கிறவை
யும் இருண்டா காசு தரமாட்டி
னம். என்னட்ட இருந்ததையும்

நான் காலமை சாமான் வேண்
டிப் போட்டன். கிளாலிப் போட்
டும் ஓடேலையாம், காலமை
சீனியையும் அறுவருபாவாக்கிப்
போட்டாட்கள் கடைக்காரர்.
நான் கிடந்த காசுக்கு அரைக்
கிலோ சீனி வேண்டினான்.
இருவருபா மிச்சம் இருக்கு'

"நூற்றி அறுபதெல்லோ
வேணும். உது என்னத்தக்
காணும்"

"இப்ப இதில இருந்து கதை
யாமல், எழும்பிப் போய் முகத்
தைக் கழுவுங்கோ. விடிய ஆரிட்
டையன் பார்த்து மாறுவம்"

அவனுக்கே தெரியாது. யார்
துணை. அவள் தான். எழும்
பிப் போனான். விடியும் வரை
நீத்திரையே வராது என்றுதான்
நினைத்தான். ஆனால் நித்
திரை வந்தது. அவளின் ஆறுத
லால்.

பண்பாட்டில ஊறிப் போன
பழக்கம். விடியப் போய்க் கடன்
கேட்பது. மனத்தை உறுத்தியது
பேசாமல் பின் வாங்கு என்று
மனம் சொல்லியது. விடிய மந்தி
கடன் கேட்கிறான் இன்று நாள்
முழுக்க அப்படித்தான் என்று
நினைக்கிற சமுதாயம்.

நான் சொல்லுறன் அவை
யள் உதுகள் பார்க்க மாட்டி
னம் போய்க் கேளுங்கோ.
கிளாக்கர் வீட்டில, அல்லாட்டி
கின்னத்துரை வீட்டில"

கிளாக்கரோ வீட்டில் இல்லை. மனைவிதான் வீட்டில் இருந்தான்.

என்ன விசயம், சொல்லுங்கோவன். நான் அவரிடம் சொல்லி விடுறன்”

“ஒண்டுமில்ல, நான் அவரிடத்தான் வந்தனான்” அடுத்த வீட்டுக்குப் பேசுக, மனம் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஆடியது.

“வா... என்ன மகேந்திரம் இண்டைக்கு ஒவ்வீஸ் இல்லையே” நல்ல காலம் சின்னத்துரை அண்ணார் நின்றுவிட்டார்

“என்ன கால்நடை, சயிக்கில் எங்க”

கேள்வி வசமா அமைந்தது போல அவனுக்கிருந்தது.

“உண்ணாணுகுறை நினைக்காத. உனக்குத் தெரியும்தானே, நீ ஒரு அரைமணித்தியாலம் பொறு. பங்க பார் முத்தத்தில இருக்கு முண்டு வாழைக்குலை. கொண்டே சந்தையில வித்துப் போட்டு தாறன். அந்நரமாவத்துக்கு உதவாததை ஏன்”

மூன்று வாழைக் குலைகளையும் சயிக்கிளில் கட்டினார் சின்னத்துரை.

“அப்ப நான் போய் வெளிக்கிட்டு வாறன்”

“ஓம் தம்பி”

வீட்டை நோக்கி நடந்தவனுக்கு, நேற்று சயிக்கில் சத்தம்

கேட்டதிலிருந்து விடியும் வரை அது படுத்தும் பாடு திரும்பத்திரும்ப நினைவுக்கு வந்தன.

“அண்ணை ஈஸ்வரன் கடையில அச்ச நூற்றி இருபது ரூபா. மற்ற இடங்களில விலை, அங்கதான் மலிவண்ணை. முந்ததான் வேண்டினான் ஜப்பான் அச்ச”. தம்பிராசா சொன்னான்.

மறந்து போச்சு, யாழ்ப்பாணம் போய் வாங்குவதற்கு இப்ப சயிக்கில்.

காசு வந்திட்டுது எண்ட சந்தோசத்தை அடித்து விரட்டியது, யாழ்ப்பணத்துக்குப் போற பிரச்சனை.

“சின்ன த்துரையண்ணேட்டையே கேட்டுப் பாங்கோ அந்தாள் தரும்”

“என்கென்னமோ விருப்பமில்லை சசிலா”

“அந்த ஆள் மனிசற்ற கஸ்ரம் தெரிஞ்ச மனிசன். போய்க் கேளுங்கோ அந்தாள் தரும் எண்ணுறன்”

“பஸ்சில போறதெண்டாலும் முப்பதும் முப்பதும் அறுபது ரூபா. அஞ்ச ரூபாய்க்கு ஓடின பஸ்!”

“யோசியாமல் போங்கோ, அந்தாள் இப்ப சந்தையால வந்திருக்கும்”

“என்ன வாழ்க்கை” மனம் சலித்துக் கொண்டது.

“என்னடா மகேந்திரம்? ம் ... வயலுக்குள்ளேயும் ஒரு வேலை கிடக்கு சரி, நீ சுறுக்கா வா. நான் அதுக்கிடேல வீட்டுத் தோட்டத்திலேயும் ஒரு வேலையிருக்கு. அங்கார் பார் விறாந்தேல நீக்குது”

“ரண்டு மணித்தியாலத்தில ஓடியந்திடுவன்” கிண்டித்துரையண்ணை செய்த உதவிக்கு இதையாவது சொன்னதில் அவருக்கும் சிறு திருப்தி.

சயிக்கிலை எடுத்து மிதித்து ஓடினான், மன உழைச்சலையும் சேர்த்து.

ஈஸ்வரன் கடை அப்போது தான் திறந்திருந்தது. முதலாளி கடையில் இருந்த படங்களின் முன்னால் கல்லுப் போல நின்றார். சாம்பிராணி குச்சிப்புக்கை சாம்பிராணி தூள்ப்புக்கை எல்லாம் கலந்து கடையினுள் ஓடி விளையாடியது, மஞ்சள் தண்ணி தாராளமாக தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு படங்களுக்கும் புதிய மாலைகள். மாலைகளின் மலர் மணங்களும் இடையிடையே தவழ்ந்தது.

வாசலில் ஒரு ஆள் நிற்பதை முதலாளி திரும்பிப் பாரக்கவில்லை. கடை வேலைக்காரப் பொடியினும் நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு துடைச்சுக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு படமாக கையெடுத்துக் கும்பிட்டார் முதலாளி.

மத்தியானத் திற கிடையில் சயிக்கில் வேலை மடிந்து விரும்

என்று திரும்பத் திரும்ப நினைத்து திருப்தி கொண்டான் மகேந்திரன்.

ஐந்து நிமிசமாகி விட்டது. ஐந்து மணித்தியாலம் போல மகேந்திரனுக்கு.

முதலாளி திரும்பினார் சூறி' பொட்டு, காதில் பூ. பக்தி மான் போல, சாம்பிராணித் தட்டிலிருந்து புகை எழுந்து எழுந்து விளையாடியது.

“என்ன தம்பி சொல்லுங்கே” இரண்டு கையையும் சேர்த்து தேய்த்தார். வாயைச் சுளிச்சுக் கொண்டே பில் புத்தகத்தை எடுத்தார்.

“ஐப்பான் நடுஅச்ச ஒண்டும் அதுக்கு போச்சும் தாங்கே”

“முத்து அண்ணை கேக்கிற சாமானைக் குடும்”

பில்லையும் பொருளையும் மகேந்திரனுக்குக்கிட்ட கொண்டு வந்தார் முதலாளி.

“தம்பி முதல் யாபர்ரம்: எங்க பார்ப்போம் உங்கடை கைராசியை”

“என்ன தம்பி நூற்றி அறுபது தாறீர், இருநூற்றி இருப தெல்லே பில்”

“அண்ணை ... என்னண்ணை...?” ஏங்கிப் போனான்.

“என்ன தம்பி விளையாடுறீர்”

“இது தானே ஈஸ்வரன் கடை, இதிதசனே அச்ச நூற்றி இருபதுக்கு போன கிழம வேண்

டினதெண்டு சயிக்கில் கடை தம்பிரசா சொன்னவன்”

“தம்பி போன கிழம கதைய விடும். அதை நான் இப்ப உம் மைக் கேக்கேலை. மிச்சம் அறு பது ரூபாவைத் தாரும்”

“அண்ணை நான் எல்லாம் சேர்த்து நூற்றி அறுபது வரு மெண்டு அவ்வளவு தான் கொண்டு வந்தனான். நீங்கள் அதுக்கிடேல அறுபதைக் கூட்டிப் போட்டியள்”

“என்ன தம்பி கதைக்கிறீர்?” நல்ல காலம் அடிக்கேல, அடிச்சது போலத் தான்.

“ஆர் தம்பி கூட்டினது, நீர் எந்த நாட்டில இருக்கிறீர். வெளிக்கிடேக்க என்ன யோசனையோட வாறனீங்கள், காசில்லாமல் வந்து காலங் காத்தால ஆக்களை மினக்கெடுத்திறீர்”

“அண்ணை எனக்குத் தெரியாது இப்பிடி கூடுமெண்டு”

“என்ன தம்பி, ஏதோ நான் உம்மைக் கண்டுவிட்டு திடீரென கூட்டின மாதிரி. மற்றக் கடையளில போய்க் கேளும். முதல் யாபாரம் எல்லாம் போச்சு.

“போம் போம் பேந்தேன் உதில நிக்கிறா?”

“என்னண்ண அடிக்கப் போறியளே?”

“ச்சி... எங்க வந்ததுகள் காலங் காத்தாலை, முதல்

யாபாரத்தையும் குழம்பிப் போட்டு, முழுவியளத்துக்கு...”

பில்லையும் சர்மானையும் எறிந்த வேகம் கோபத்தின் வேகத்தைக் காட்டியது.

“டேய் முத்து சாம்பிராணித் தட்டை எடுத்தா” படத் தடிக்குப் போனார்.

சாம்பிராணித் தட்டை ஊதினார். சாம்பிராணியைக் கொட்டினார். புகை திரண்டது உயர்த்திப் பிடித்தார் கடவுளுக்கு நேரே.

மகேந்திரன் கடை வாசற் படியை விட்டு இறங்கலில்லை. எல்லாமே குழம்பிப் போச்சு அவனுக்கு. கண்ணை கையால் பொத்தி சும்பிட்டு சடனீனை நினைத்தான்.

“கடவுளே நான் என்ன செய்தேன். நான் பட்ட கஸ்ரம் உனக்குத் தெரியும் தானே. ஏதோ நான் தன்னுடைய வியாரத்தை, இல்லை இன்று முழு வியாபாரமும் என்னால் கெட்டு விட்டதாக இந்த முதலாளி சொல்கிறாரே, கடவுளே நீயாவது சொல்லப்பா ஒவ்வொரு வர் பறும் கஸ்டத்தை. சொல்லு கடவுளே!

கண்ணைத் திறந்து கடையில் உள்ள கடவுள் படத்தை பார்த்தான். படம் தெரியவில்லை. அது சாம்பிராணிப் புகையுள் மறைந்து விட்டது. ★

தலித் இலக்கியம்

☞ செவ்வந்தி

இந்திய இலக்கியப் பரப்பிலே தலித் இலக்கியம் என்பது அதிக கவனத்தை ஈர்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு முனைப்புடைய தராகக் காணப்படுகிறது. சிறுகதை, நாவல், கவிதை, திறனாய்வு போன்றவற்றில் தலித் இலக்கிய வாசனை தன்னை வலிமையுடன் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

தலித் இலக்கியத்தின் பிறப்பிடம் மராத்திய மாநிலமாகும். 1958ம் ஆண்டில் ஒடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் முதல் மாநாடு பம்பாயில் நடைபெற்ற போது அம் மாநாடு நிறைவேற்றிய தீர்மானம் ஒன்று பின்வருமாறு தலித் இலக்கியத்தைக் கோட்டுக் காட்டியது. “மராத்தியில் ஒடுக்கப்பட்டோரால் எழுதப்பட்ட இலக்கியமும், ஒடுக்கப்பட்டோர் பற்றி மற்றவரால் எழுதப்பட்ட இலக்கியமும் ‘தலித் இலக்கியம்’ என்னும் தனி அடையாளத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது; அதன் பண்பாட்டு முகாமையை உணர்ந்து பல்கலைக் கழகங்களும், இலக்கிய அமைப்புகளும் அதற்சேயுரிய சரியான இடத்தை அளிக்கவேண்டும்” இவ்வாறு தலித் இலக்கியம் என்னும் சொல்லாட்சி ஆரம்ப வரையறுப்பைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் 1969ம் ஆண்டளவிலேயே பரவலான புளக்கத்திற்கு வந்தது.

தலித் என்பது ஒடுக்கப்பட்டோரைக் குறிப்பதால் அவர்கள் மத்தியில் தோன்றும் இலக்கியத்தை ஒடுக்கப்பட்டோர் (தலித்) இலக்கியம் என அழைக்கப்பட்டது. இவ் ஒடுக்கப்பட்டோர் என்பது இந்திய சமூக அமைப்புச் சூழலில் சாதிய தீண்டாமைக் கொடுமைகளால் புறமொதுக்கப்பட்டு அடிநிலை வாழ்வு வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட மக்கள் திரளையே குறித்து நிற்கின்றது. தீண்டாமை, சுரண்டல், வறுமை என்பனவற்றுக்கு ஆட்பட்டு அல்லலுறும் மக்கள் பெரும் திரளினரைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதாகத் தலித் இலக்கியம் தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொள்கிறது. இத் தலித் இலக்கியப் போக்கு மராத்திய மாநிலத்திற்கும் அப்பால் பல்வேறு மொழி மாநிலங்களுக்கும் இன்று பரவி வருகின்றது.

தலித் இலக்கியத்தின் ஊற்று மூலம் மராத்திய மாநிலம் என்னும் போது அம் மாநிலத்தில் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கள்ளான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலே தோன்றிய தலைவர்களின் கருத்தியல் செல்வாக்கு அவ் இலக்கியப் போக்கிலே படிந்து இருப்பதை அவதானிக்கலாம். மகாத்மா ஜோதியா பூலே (1828—1890) பேராசிரியர் எம். எம். மாதே (1886—1957) பீமராவ் இராப்ஜி அம்பேத்கார் (1891—1955) போன்ற தலைவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இவர்களில் டாக்டர் அம்பேத்காரின் கருத்துக்கள் அதிக முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டதாக தலித் இலக்கிய வாாதிகள் காணுகின்றனர். அவர் சாதிய—தீண்டாமைக் கொடுரங்களின் மத்தியில் கல்வி பெற்று பெரும் கல்வியாளராகவும் சட்ட மேதையாகவும் திகழ்ந்தவர். நான்கு வர்ண மூறைமையின் அடிப்படையில் அமைந்த இந்து மதத்தின் பல்வேறு கூறுகளையும் அறிவார்ந்த தளத்தில் நின்று ஆராய்ந்து “இந்திய சாதிகள்—அவற்றின் செயற்பாடுகள்—பிறப்பு மற்றும் வளர்ச்சி” (1916) “சாதி ஒழிப்பு” (1936) “சூத்திரர் என்போர் யார்” (1948) போன்ற ஆய்வுகளை வெளியிட்டவர். இவ் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் இந்து மத ஆதிக்கத்தின் கீழ் தாழ்த்தப்பட்ட இந்திய மக்கள் விமோசனம் பெற முடியாது என்பதை எடுத்து விளக்கி இந்து மதத்தை நிராகரித்து பௌத்தவியற் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டவர். அது மட்டுமன்றி பௌத்த மதத்தை தழுவிக் கொள்வதுதான் ஒரே வழி எனக் கூறி தானும் பௌத்தராகிக் கொண்டதுடன் அநேகமான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை பௌத்தர்களாக்கும் இயக்கத்திலும் ஈடுபட்டார். இம் முயற்சி பெருமளவிற்கு வெற்றி பெறவில்லையாயினும் “மகர்” சமூக மக்களில் கணிசமானோரே அவ்வாறு மதம் மாறியவர்களாவர். பௌத்த மத மாற்றத்தின் மூலமும், கல்வி பெறுவதன் வாயிலாகவும் இந்து மத ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான கிளர்ச்சியை முன்னெடுத்து முறியடிப்பதன் போக்கிலும் மத சார்பற்ற ஓர் ஜனநாயக கட்டமைப்பைத் தோற்றுவித்து, அதன் ஊடே இந்தியத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமது விமோசனத்தைத் தேடிக்கொள்ள முடியும் என அம்பேத்கார் நம்பினார். அதே வேளை அவர் மார்க்சிசத்தையோ வர்க்கப் போராட்டத்தையோ ஏற்றுக் கொள்பவராக இருக்கவில்லை என்பதும் நோக்குதற்சூரியதாகும்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் துயர் துடைக்க செயல்பட்டு வந்த டாக்டர் அம்பேத்காரின் கருத்தியல் நோக்கும் போக்கும் இந்தியாவில் ஓர் புரட்சிர சமூக மாற்றம் இன்றியே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விமோசனம் பெற முடியும் என்னும் நம்பிக்கையைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. இந்த நம்பிக்கை எந்தளவிற்கு நடைமுறைச் சாத்தியமான பயன் பாடுடையது என்பது கேள்விக்குரிய

தாரும். இத்தகைய டாக்டர் அம்பேத்காரின் கருத்தியல் தாக்கம் தலித் இலக்கிய வாசிகளின் கண்ணோட்டங்களில் படிந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

தலித் இலக்கியப் பேர்க்கின் பிரதான கூறுகளை நாம் இனம் கண்டு கொள்வது அவசியம். அவ்வாறு காணும் போதே அதன் பலமான அம்சங்களை வரவேற்கவும் பலவீனமான கூறுகளின் மீது சில கேள்விகளை எழுப்பவும் முடியும். இந்திய சமூக அமைப்பில் நான்கு வர்ண முறைமையின் பாரிய அழுத்தமும் அதன் மூலமான சாதிய — தீண்டாமைக் கொடூரங்களி — அமைப்பு ரீதியான இருப்பும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதவையாகும். கோடிக்கணக்கான இந்திய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்வின் அடிநிலை மக்களாக்கப்பட்டு, சுரண்டல் பிசாசுகளின் கோரப் பிடிக்குள் தள்ளப்பட்டு சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளிலே நசுக்குண்டு வறுமை, கல்வியறிவின்மை, மூட நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவே இன்றும் இருந்து வருகின்றனர். அவர்களின் இறுதி மூல நிலையை ஊடுருவிச் சென்றடைவதில் இந்தியப் பொதுவுடமையாளர்கள் கூட இதுவரை (இலங்கையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் பொதுவுடமையாளர்கள் சென்றுள்ள காலவாங்கு) வெற்றி பெறவில்லை என்று கூறலாம். காந்தியமும்—காங்கிரசும் அவர்களை ஏமாற்றி எஞ்சித்துக் கொண்டது. எவ்வளவிற்கு சீர்திருத்தம் பேசிய போதிலும் பெரும்பாலார் இந்தியச் சிந்தனை மரபு வளர்த்த நான்கு வர்ண — சாதிய மன இயல்புகளை விட்டுடெறிந்து மாற்றிக் கொள்ளத் தயாரில்லாத போக்கினை பொதுவுடமையாளர் தவிர்ந்தவர்களிடையே ஏதோ ஒரு வகையில் இருந்து வருவதை இன்றும் காண முடிகிறது.

இந் நிலையிலே அந்த மக்கள் திரளிடையே இருந்து தோன்றிய தலைவர்கள், சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றோர், எழுத்து வல்லமை படைத்தோர் தமது மக்களைப்பற்றி சிந்திக்கவும், பேசவும், எழுசுவும் முன் வந்தனர். அதன் வெளிப்பாடே இலக்கியப் பரப்பிலே படைப்பிலக்கியமாகப் பரிணமித்துக் கொண்டது. கவிதைகளில் தீக்கனல் கணன்றது. சிறுகதை, நாவுல்களிலே அம்பலப்படுத்தல்கள் கூர்முனை அம்புகளாகின. திறனாய்வுகளில் இப் படைப்பிலக்கியங்களின் வன்மப் படிவுகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டு அத் திசையில் எழுதுமாறு தூண்டப்பட்டன. அடிநிலை வாழ்வையும், இடர் பாடுகள்—இன்னல்களையும் அனுபவிக்கும் தீண்டப்பட்டாத—தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனப் புறமொதுக்கப்படும் எழுத்தாளர்களால் தான் தமது பட்டறிவுகளையும், பாடுகளையும், துன்பக் கேணியில் மூழ்கி எழும் அனுபவங்களையும் உதார்த்தமாகத் தக்கூருமாக எழுத்தில் வடிக்க முடியும் என்ற நிலை தலித் இலக்கியத்தின் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது சமூக அநீதியின் கடியொருளியல்

ஏற்றத் தாழ்வின், பண்பாட்டுப் பாரச் சுமையின் பல்வேறு கூறுகளும் தலித் இலக்கியத்தினால் தாக்குண்டு நிற்பது காணப்பட்டது. கூரிய அம்பலப்படுத்தல் வீறார்ந்து எழுச்சியுறச் செய்தல், உறங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகளைத் தட்டியெழுப்புதல், இயக்க மாக்க முனைதல் போன்றன தலித் இலக்கியத்தினிடையே வீரவிக் காணப்படும் சிறப்பு அம்சங்களாகும். முல்லைப்பொழுதும் இலக்கியப் பரப்பிலே காணப்படாத இச்சிறப்பு அம்சங்களை சமுதாய மாற்றத்தினைக் கோரி நிற்கும் எவரும் மறுக்கவியலாது. அவற்றினை வரவேற்று தலித் இலக்கியத்தின் சாதகமான வளர்ச்சிக்கு பரந்த தளத்தினை உருவாக்கி தத்தமது பங்களிப்பினை உருவாக்குதல் வேண்டும்.

அதேவேளை தலித் இலக்கியத்தின் பலவீனமான அம்சம் என்பது சில கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. தலித் அதாவது ஒடுக்கப் பட்டோர் என்பது தனியே சாதிய — தீண்டாமையினால் புறமொதுக்கப்பட்ட மக்கள் மட்டும்தானா? உயர் சாதியினர் எனக் கூறப்படுவோர் மத்தியில் சுரண்டல், வறுமை, கல்வியறிவின்மை என்பவற்றால் — இன்றைய சமூகக் கொடுமைகளால் ஒடுக்கப் படுவோர் என்போர் இல்லையா? அவ் ஒடுக்கப் படுவோர் பற்றிய மதிப்பீடு என்ன? என்பதைத் தலித் இலக்கிய வாதிகள் எவ்வாறு காண்கின்றனர். இங்கே இத்தகையவர்களை சாதியடிப்படையில் நோக்குவதா? அன்றி வர்க்க அடிப்படையில் பார்ப்பதா? மேலும் சாதிய — தீண்டாமைக்கு உட்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எனப் படுவோர் மத்தியில் உள்ள வர்க்க வளர்ச்சி பெற்றவர்களை (தலித் இலக்கிய வாதிகள் இவர்களை 'தலித் பார்ப்பனர்'கள் என அழைக்கின்றனர்) எவ்வாறு கண்டு கொள்வது? அல்லது மேல் சாதி — வெள்ளைச் சட்டை எழுத்தாளர்கள் என்று அழைக்கப்படுவோர் மத்தியில் உள்ளவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டோர் (தலித்) சார்பாகத் தமது எழுத்துகளில் போர் முரசம் அறைந்து நிற்பதை எவ்வாறு கொள்வது போன்ற வினாக்களுக்கு தலித் இலக்கிய வாதிகள் தெளிவான விளக்கம் முன்வைக்க முடியாதவர்களாகின்றனர். அதற்கு அடிப்படையாக காரணம் தலித் இலக்கியத்தின் பலவீனமாக இனம் காணப்படுகிறது. அதாவது தலித் இலக்கியத்திற்கான கருத்தியல் கண்ணோட்டம் அம்பேத்காரிசமாத் அமைந்திருப்பது தான். தலித் இலக்கியப் போக்கினிடையே மார்க்சிச சார்புடைசியார் இருந்துவரினும் அதன் பிரதான போக்கு மார்க்சிச உலகக் கண்ணோட்டத்தினின்று விலகியதொன்றாக இருந்து வருவது தான் என்பது புலனாகின்றது. இது சாதிக் காலத்தில் சாதிய வாதப் போக்கினை முனைப்பாக்கி வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு குறுக்கே நிறுத்தக்கூடியதும், பல்வேறு ஒடுக்குறைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படும் ஏகப் பெரும்பான்மையான மக்கள் திரளினின்று

தனிமைப்படுத்தப்படும் அபாயத்திற்கு உள்ளாக நேரிடுமோ என்றும் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

இந்தியச் சூழலில் தோன்றியுள்ள ஒடுக்கப்பட்டோர் (தலித்) இலக்கியப் போக்கினை அந் நாட்டின் சூழலில் வைத்தே நோக்க வேண்டுமாயினும் அதன் பொது அம்சங்கள் நமது கவனத்திற்கு உரியவை. இலங்கைச் சூழலில் சாதியமும், தீண்டாமையும் நீண்ட காலமாக இருந்து வரும் ஒன்றாகும். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அதன் கொடுமையால் அடக்கப்பட்டு வந்துள்ள வரலாறும் உண்டு. ஆனால் அவற்றுக்கு எதிராக வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தை முதன்மைப் படுத்தும் பொதுவுடமையாளர்களின் வழி காட்டலில் உறுதியான போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு அதன் வெளிப்படையான கூறுகள் முறியடிக்கப்பட்டன. அத்தசைய போராட்டங்களுக்கு இலக்கியம் ஒரு வலுவான ஆயுதமாக அன்று பயன்பட்டது என்பதும் மறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். அவ் இலக்கியத்தைப் படைத்த படைப்பாளிகள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்தும் உயர் சாதியினர் எனப்பட்டவர்களிடையேயிருந்தும் உருவாகியிருந்தனர். பொதுவுடமைசார் எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து மட்டுமன்றி ஏனையவர்களிடம் இருந்தும் அதன் தரங்களில் வேறுபட்ட நிலை இருந்த போதிலும் சாதிய — தீண்டாமை அரக்கத்தனத்திற்கு எதிரான இலக்கியப் படைப்புகள் வீறார்ந்த வகையில் வெளிவந்தன. நமது சூழலிலும் பௌத்த மத மாற்றப் போக்கும், சாதிய சங்க அமைப்புகளின் மூலமான செயற்பாடுகளும் இருக்கக் காணப்பட்டன. ஆனால் பிரதான நோக்கும் போக்கும் வர்க்கப் போராட்டப் பாதையிலான சாதிய — தீண்டாமைக்கு எதிரான நடைமுறைப் போராட்டங்களாகவே அமைந்திருந்தன. மேலும் அப் போராட்டத்தின் அன்றைய நோக்கும் போக்கும் இன்றைய எமது சூழலில் தொடர்ந்தும் தேவைப்படுவதாகவே காணப்படுகிறது.

இன்று தமிழ் நாட்டில் தலித் இலக்கியவாதிகள் ஈழத்து எழுத்தாளர் காலஞ் சென்ற கே. டானியலை தமிழ் இலக்கிய உலகின் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என்று கூற முற்படுகின்றனர். இது எவ்வளவிற்கு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது என்பதும் அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வதானால் உருவாகும் கேள்விகளுக்கு எவ்வாறு விடையளிப்பது என்பதும், சிக்கலான விடையமாகும். டானியல் ஈழத்தில் சாதி — தீண்டாமைக்கு உட்பட்ட மக்களிடையே தோன்றி அவர்களின் இன்னல்களை இயன்றளவிற்கு இலக்கியமாக்கியவர் என்பதும், இடம்பெற்ற போராட்டங்களில் ஓர்பங்களியாக நின்றவர் என்பதும் மறுக்கவியலாது. ஆனால் அவரது எழுத்துக்களில் மாறுபாடுகள் மலிந்து காணப்படுவதையும் நிராகரிக்க முடியாது. அவரது அடிப்படைக் குழப்பம் சாதியும் வர்க்கமும் ஒன்றெனக் கொண்டிருந்தமையாகும். தன்னை ஒரு மாக்கிச

பார்வைகள் எழுதித் தள்ளினன அடையாளப்படுத்தி கொண்டாலும் அவரது பல நாவல்கள் வெளிப்படுத்தும் ஒட்டுமொத்தமான உணர்வு அப் பார்வைக்கு முரணாகவும் அமைந்துள்ளன. குறிப்பிட்ட சாதிகளை ஒரு வக்கிரப் பார்வையுடன் அவர் பார்ப்பது மட்டுமன்றி, பெண்களை அவர் சாதிய நோக்கில் பாலியல் வஞ்சகப் பார்வைக்கு உட்படுத்திக் கொள்வதும் மோசமானதாகும். டானியலின் எழுத்துக்களில் பலமான அம்சங்களும் பலவீனமான அம்சங்களும் உள்ளன என்பது மேலும் பலவகைப்பட்ட ஆய்வுகளின் மூலமே கண்டுகொள்ள முடியும். அதுபோன்றே அவர் ஒரு மார்க்ஸிசு இலக்கியவாதியா? அல்லது தலித் இலக்கிய வாதியா? என்பதை அசச்சார்பற்ற நேர்மையான ஆய்வின் மூலமே அறிந்து கொள்ள முடியும்.

எனவே ஒடுக்கப்பட்டோர் (தலித்) இலக்கியம் என்பது இந்தியச் சூழலில் சாதிய தீண்டாமைக்கு எதிராக இருப்பதுபோல, உலகெங்கிலும் பீல்வேறுபட்ட சமூக அந்திகள், ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போர்க்கோலம் கொண்டு நிற்பதில் அவை வரவேற்கப்பட வேண்டியவைகளே. ஆனால் இதே தலித் என்பது சகல ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான வர்க்கப் போராட்டம் என்ற விஞ்ஞான பூர்வமான சமூக முரண்பாட்டுத் தளத்திற்கு எதிராக நிறுத்தப் படாது உறுதி செய்யப்படுவதிலேயே அதன் எதிர்கால வளர்ச்சி தங்கியுள்ளது.

இல்லாவிடில் அரசியல் ஆதிக்கம் பெறவிரும்பும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் உள்ள வர்க்க வளர்ச்சிபெற்ற சக்திகளும் கூடத் தம்மை தலித் என்ற போர்வைக்குள் மறைத்துக்கொண்டு அரங்கிற்கு வந்துவிட முடியும். அமெரிக்காவில் பில்கிளிண்டன் நிர்வாகத்தில் காணப்படும் கறுப்புநிற உயர் அதிகாரிகள் என்போர் தம்மைத் தலித் எனக் கூறிக்கொள்ள முடியும். இந்தியாவில் ஆட்சிய திகாரத்தில் பங்கெடுப்பவர்கள் சிலர் தங்களது வர்க்க நிலையை மறைக்க தங்களைத் தலித் என்று கூறினாலும் ஆச்சரியப்பட முடியாது.

ஆதலால் தலித் இலக்கியப் போக்கு சாதகமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ள அதேவேளை பாதகமான கூறுகளைக் கொண்ட பல வீனத்தைத் வெளிப்படுத்துவதை நிராகரிக்க முடியாது. அது முற்றிலும் கேள்பாடு — கொள்கை தழுவினதாகக் காணப்படுவதாகும். தலித் இலக்கியக் கவிதைகளில், சிறுகதை, நாவல்களில் ஆழ

மான அம்பலப்படுத்தல்களையும் ஆவேசம்கொள்ள வைப்பதையும் உணர்வூட்டுதலையும் தரிசிக்க முடிபின்றது. ஆனால் திசை காட்டவில் தெளிவற்ற போக்கே தென்படுகின்றது. திசை காட்டுவீலை நமக்குரியதல்ல என்று தலித் இலக்கியம் கூறுமானால் அந்த இலக்கியத்தின் பெறுமதியும் கனதியும் நாளடைவில் தேய்ந்து விடக் கூடியதாகும். ஆனால் ஒரு தெனிலான பார்வையை அது கொடுக்க வேண்டுமானால் கோட்பாடு — கொள்கை என்பவற்றில் காணப்படும் பண்புகள் களையப்படல் வேண்டும். "ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கிய இயக்கமானது இப்போது இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களுக்கும் பிற மொழிகளுக்கும் பரவியது அதற்குத் துணையான சமூக அல்லது அரசியல் இயக்கங்கள் இல்லாமல் பேரினதால் ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியமும் ஒரு இயக்கமாகத் தொடர முடியாது போயிற்று" என அவ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த அர்ஜுன் டாங்ளே ஆதங்கப்படுவதன் அடிப்படை மேற் கூறிய கோட்பாட்டுப்பிரச்சனையின் அவசியத்தை வற்புறுத்துகிறது. 0

வருந்துகிறோம்

எழுத்தாளர் டானியல் அன்ரனியின் திடீர் மறைவு எழுத்தாளர்களையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும், அவர் நேசித்த மக்களையும் பெரும் துயரத்திற்கு ஆளாக்கியுள்ளது. அவர் களோடு இணைந்து நாயகம் தனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தையும் குடும்பத்தினருக்கு அனுதாபத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

எங்கள் புது உலகம்

சேயோன்

எங்கள் புது உலகம் ...

தம்பியரே கேளும்

எதிர்கால தல்லுவகம் —

தங்கையரே கேளும்

தங்கப் பவுண் உலகம் —

தம்பியரே கேளும்

அதன்

தன்மைகளை நீங்கள் இப்ப

சொல்லிவிட வேணும்.

எங்கள் புது உலகில் —

தோழர்களே கேளும்

அம்மா,

தோழியரே கேளும்

இல்லை என்ற சொல்லை இல்லை

தோழியிர கேளும்

அப்பா,

தோழர்களே கேளும்

சின்னத் தனங்கள் எல்லோ —

தோழர்களே கேளும்

அப்பா,

சிறிதும் இல்லைப் பூயியிலே —

தோழர்களே கேளும்

இன்னல்கள் ஒன்றும் இல்லை —

தோழியரே கேளும்

அம்மா,

இழப்புக்கள் ஏதும் இல்லை —

தோழியரே கேளும்

ஊரை உறிஞ்சி எல்லோ —

அந்த உலகத்தில்

ஒருவர் கொழுப்பதில்லை —

அந்த உலகத்தில்

நாராய்ச் சிழிஞ்சகல்லவோ —

எந்த ஒரு பேரும்

அங்கே

நாசமாய்ப் போவதில்லை —

எந்த ஒரு பேரும்

கொள்ளை இலாபங்கள் —

அந்த உலகத்தில்

கூவிப்பதில்லை யாரேனும் —

அந்த உலகத்தில்

பள்ளத்தில் வீழ்வதில்லை —

எந்த ஒரு பேரும்

பஞ்சையராய்ச் சாவதில்லை —

எந்த ஒரு பேரும்

அடுத்தவனின் மண் திருட —

எந்த ஒரு பேரும்

அத்து மீறிப் போவதில்லை —

எந்த ஒரு பேரும்

ஒடித்து மடக்கி வைத்தே —

எந்த ஒரு பேரும்

ஊரை வதைப்பதில்லை —

தங்கையரே கேளும்.

அங்கே

ஊரை வதைப்பதில்லை —

தங்கையரே கேளும்.

உழக்கி மிதிப்பதில்லை —
எந்த ஒரு பேரும்
அங்கே
உறுக்கி முறிப்பதில்லை —
எந்த ஒரு பேரும்
புழுக்கள் என இழித்து
மற்றவரை எண்ணி
அங்கே
போட்டு நசிப்பதில்லை
எந்த ஒரு பேரும்
அம்மா,
தோழியரே கேளும்
அய்யா,
தோழர்களே கேளும்.

சாதி இனம் பிறப்பு —
பார்ப்பதில்லை யாரும்
அங்கே

சார்பு, மதம், கருத்து —
கேட்பதில்லை ஏதும்
பேதம் முழுவதையும் —
தோழர்களே கேளும்
நர்ங்கள்
பெயர்த்தெறிஞ்சு போட்டிடலாம்
தோழியரே வாரும்.

ஏலும் அலுவல்களை —
எந்த ஒரு பேரும்
அம்மா,
இயல்பாகச் செய்து வந்தால் —
தோழியரே கேளும்
வேணும் என்ற பண்டமெல்லாம்
அந்த உலகத்தில் — தம்பி
விநியோகம் ஆகுமடா —
தோழர்களே கேளும்.

நாகரிகம், ஆஹா

முதற்தடவையாக ஒரு அத்திப்பழத்தைத் தின்றபோது
ஈடன் தோட்டத்தை நினைத்தேன்
முதற்தடவையாக கடவுளின் சித்திரத்தைக் கண்டபோது
ஒரு வெள்ளையனை நினைத்தேன்
பூமியில் சைத்தானை முதற்தடவையாக சந்தித்தபோது
ஒரு கறுப்பனை நினைத்தேன்
உண்மையாகச் சொல்லப் போனால்
இது பண்டு கல்வி மட்டுமல்ல
வெள்ளை நாகரீகமென்பார்களே அதில் ஒரு பகுதி

பண்டு: தென்னாபிரிக்க நீக்ரோ தேசிய இனத்தவர்

நன்றி: பணிகல் மறந்தவர்

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது.
Registered as a News paper in Sri Lanka.

இன்னல்கள் இடையூறுகள் இடைவெளிகள் இன்னும் பற்பல தடைகளையும் தாண்டி தனது இலட்சியத்தை நோக்கிய இலக்கியப் பயணத்தில் — எதிர்வரும் சித் திரைப் புத்தாண்டில் (14 - 04 - 1974 — 14 - 04 - 1994) தாயகம் இருபநாவுது வயதினை அடைகின்றது. வாசகர்கள், படைப்பாளிகள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், ஆதரவளித்த மக்கள் அனைவருடனும் இணைந்து தாயகம் தனது பிறந்தநாளினை நினைவு கொள்கின்றது.

ஆசிரியர் குழு

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம் 15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் 407, அருக்கனா வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

SOUTH ASIAN BOOKS
5-44, 3rd FLOOR,
C. C. S. M. COMPLEX
COLOMBO - 11,
SRI LANKA.
படிப்பகம்